

Ljepota života

Duhovni i materijalni faktori uspješnog života

*(to što civilizacija dolazi svom kraju
ne znači da i Vi morate s njom)*

*Ivan Bavčević
2010*

Posvećeno svima na životnom putu otkrivanja sebe, svoje urođene božanskosti i beskrajne ljubavi koja jesmo.

Transkript seminara Uspješan život / Ljepota života održanih u Zagrebu, Rijeci i Crikvenici u periodu od siječnja do travnja 2010.

Autor: Ivan Bavčević

Godina: 2010.

Sva prava zadržana.

© OMNI poslovno savjetovanje

*Sadržaj i dijelovi sadržaja ovog transkripta **SMIJU** se dalje koristiti, ali isključivo u originalnoj verziji, bez izmjene značenja i sadržaja te uz navođenje izvora, imena autora i web stranice.*

Uspješan život

Dobrodošli na avanturu zvanu život. Uistinu, kada pogledate unazad i oko sebe vidjet ćete da su životne situacije s kojima se susrećete prava mala avantura. Ključna stvar kod avanture je da ona nije i ne može biti ozbiljna. Onog trena kada ju napravimo ozbiljnom ona prestaje biti avantura i postaje drama. A drame su rijetko ugodne i vesele. Prolazeći kroz seminar i knjigu neprestano ću Vas podsjećati na prirodnu zaigranost koja će garantirati ugodnu avanturu.

Uspješan život je zapravo dovođenje zaigrane avanture do kraja. A što je kraj? Kraj je otkrivanje sebe i spoznaja tko smo zapravo. Uspješan život je satkan od bezbroj malih ostvaraja i uspjeha na emotivnoj, mentalnoj, fizičkoj, ljubavnoj, poslovnoj, financijskoj, obiteljskoj, i svakoj drugoj razini. Materijalni uspjesi su vidljivi i opipljivi pa njih najčešće koristimo da bismo sebi i svijetu pokazali da smo uspješni, ali oni su ništa drugo nego prirodni odražaj naših želja, stremljenja, usredotočenja, snova i maštanja. Vjerujem kako imate iskustvo da su materijalni uspjesi proizveli samo kratkotrajno zadovoljstvo koje ste onda htjeli produžiti i ponoviti novim uspjesima. Ljudi žude za osjećajem kojeg uspjeh proizvodi, a to je zadovoljstvo samim sobom, to je osjećaj vrijednosti i značenja nekome ili nečemu u ovom svijetu, a ponajviše samome sebi.

Namjera ovog seminara je dovesti Vas do spoznaje pravog uspjeha koji će onda rezultirati prirodnim ostvarenjem svih istinskih želja na svim razinama. Uspjeh u svijetu onda postaje igra puna smijeha, opuštenosti i radosti.

Vlastito iskustvo

Moje vlastito iskustvo i vaše vlastito iskustvo jedino je što je bitno. Prošao sam pola svijeta i mogu vam pričati što su mi svi drugi ljudi rekli, ali to je nešto što su drugi rekli. Moje vlastito iskustvo je moja vlastita istina, sve ostalo je nešto što mi drugi govore.

Neke će stvari u seminaru biti provokativne, ali provokacija je potrebna da nas drmne. I ja imam nekog tko me provocira svaki dan. Mi kao ljudi ne volimo da nas se provocira i onda dignemo nos.

Također bih naglasio da nisam ničiji spasitelj. Radim puno s ljudima. Prilaze mi puno za pomoć, stručno ili osobno, ali samo dajem informaciju. Jedino vi možete spasiti sami sebe, a netko drugi vas može inspirirati i pitati «zašto». Izluđivao sam roditelje s pitanjima zašto i zašto, kada sam bio mali. Spasili su se kada je izašla knjiga 1000 Zašto 1000 Zato. Ali nije mi davala odgovore na sve što me zanimalo. Zašto je nebo plavo? Ali zašto je to nešto takvo. *Čarobnog rješenja nema zato što je sve čarobno.* Kad je sve čarobno, onda nema ničeg posebno što bi se zvalo čarobno. Nema ničeg posebnog što stvara tu čaroliju. Mi smo čarobni. Kad je sve bijelo onda nema bijelog, sve samo jeste.

Očekivanja

Na seminar ste došli s očekivanjima. Htjeli ne htjeli, došli ste s očekivanjima. Jedan me veliki živeći duhovni učitelj 2001. naučio da ne smijem imati očekivanja i sasjekao ih je na zanimljiv način. Proputovao sam pola svijeta da bih ga vidio i sebi sam govorio da nemam nikakvih očekivanja o tome kako će taj susret izgledati. Kada sam napokon nakon 2-3

dana putovanja stigao tamo on je dan prije otišao na kratki put. Skoro sam doživio slom živaca jer sam očekivao da će biti tamo i da ću ga vidjeti. Očekivanja su uvijek dobro skrivena, čak i kada mislimo da ih nemamo.

Svi imamo nekakva očekivanja, ali svako očekivanje dovodi do razočarenja. Ili će biti bolje ili gore, ali nikad tako kako očekujete. To pak ne znači da ne smijete zamišljati kako će nešto biti, to je potrebno i tako se stvara realnost, ali očekivati od drugih i situacija znači da mislite da nešto može biti drugačije nego ste kreirali. Tu je ključ. Očekivati znači da sumnjate, jer da ne sumnjate ne bi očekivali nego bi se samo pojavili i znali da će to tako biti. Ne biste stvarali u sebi tjeskobu i neizvjesnost. Čim imate očekivanje šaljete poruku na vani da stvari mogu biti drugačije nego bi trebale, a to nije istina. Stvari su uvijek onakve kakve trebaju biti. Čim prestanete očekivati život će dati ispunjenja.

Kako prestati očekivati? Treba se promatrati i pitati se treba li Vam ta situacija ili stvar. Sve što Vam ne treba je smeće, pa ga bacite ili spalite ili reciklirajte.

Stavovi i perspektive

Dok čitate ovo samo stavite na papir sa strane što mislite da znate o sebi i svijetu. Odreknite se čvrstih stavova i dozvolite da je možda život i svijet drugačiji nego što mislite. Jeste li se spremni odreći svojih stavova i uvjerenja? Ako niste to je OK, ali nešto će Vas slomiti.

Čitajući ovo nećete ništa novo naučiti, nego ćete se samo sjetiti. Svi to sve znamo. Idemo se sjetiti, sjetiti, sjetiti. *Ovo je podsjetnik.*

Ono vlastito iskustvo o kojem sam govorio jeste da će ovo što ćete vidjeti i doživjeti biti drugačije nego kod druge osobe koja isto ovo sluša. To je zato što je sve određeno perspektivom.

Koju perspektivu gledate, s koje perspektive gledate svijet?

Ako gledam u prazni kut ove dvorane okrenut leđima svim sudionicima pomislit ću da sam sebi držim seminar. Nitko mi se nije pojavio. Onda se okrenem i ugledam ljude. Odakle vi, zar ste tu cijelo vrijeme? Tu ste cijelo vrijeme, a moja je perspektiva bila da vas nisam vidio. Tako je sa svime. Uvijek se iznenađujemo: Oh odakle ovo?! Kao konji smo s bizgama preko očiju. Ili se okrenimo oko sebe ili otvorimo oči, ali svakako moramo proširiti vidik.

Budite sigurni da nam je s rođenjem sve dano, apsolutno sve što nam treba. Međutim, dobili smo i masku. Ne samo masku preko očiju već i masku preko srca. Kao čelični oklop. I kad ugledate da imate ono što Vam treba pomislite da Vas je život darovao, a zapravo to imate cijelo vrijeme.

Zamislite situacije kada se sukobite s ljudima i raspravljate se o tome tko je u pravu. Tražite apsolutnu istinu u dvojnem svijetu, a to je nemoguće. U relativnom svijetu postoji samo Vaše iskustvo i Vaša istina, a sve ostalo je nešto što Vam netko drugi govori. Sve dok to sami ne doživite to se naziva uvjerenjem, a ne vlastitom istinom, pošto nema iskustva. Pod ovim ne mislim intelektualno, već praktično. Na primjer, ako znam da nisam ovo tijelo, a zaboli me kada se udarim onda očito i dalje jesam tijelo. To što znam da nisam, ništa ne znači ako nemam iskustvo toga.

Percepcija

Na seminarima često prikazujem sliku žene koja se može vidjeti kao mlada i bogata dama, ali i kao jako stara i siromašna baka. U istoj slici su obje figure, a koju ljudi vide ovisit će o puno različitih faktora. Na seminarima se uvijek dogode situacije da postoje ljudi koji vide samo jednu od te dvije žene i ne mogu razumjeti kako netko može reći da je ona mlada kada je očito stara.

Tako je i u životu. Ljudi zapnu u svoju percepciju koja je uvjetovana raznim stvarima, sjećanjima, uvjerenjima, a ona Vam ne dozvoljava da vidite drugo. Iako je ovo karikatura, svaka situacija u životu je karikatura. U japanskom filmu Rašomon svi su vidjeli isti događaj, ali su svi vidjeli različiti način na koji se to dogodilo. Pogledamo li ljudsku povijest vidimo da smo za svoje percepcije spremni ubijati, zatvarati, prozivati druge grešnicima, jer ne vide isto što i mi, a prava je istina da je njihov pogled na svijet jednako vrijedan kao i naš, a oba pogleda na kraju nisu stvarna.

Zapitajmo se koliko smo čvrsti u svojim stavovima i uvjerenjima?

Dobro je staviti se za sebe, ali u razumijevanju drugih potrebno je stati i sagledati. Korak u razumijevanju je shvatiti perspektivu i percepciju drugih, a to će Vam ukloniti prepreke u komunikaciji i shvaćanju tuđih stavova. Te prepreke se mogu ukloniti tako da kažete ljudima da oni vide stvari tako, a vi ovako i da je to OK. Neka i oni vas shvate. Cijeli život imamo situacije da ljudi vide situacije različito od nas. Imate li iskustva da ste neshvaćeni ili da drugi ljudi ne vide isto što i vi?

Isto tako imamo video vježbu sa ženskom figurom koja stoji na jednoj nozi i okreće se oko svoje osi. Okreće se u smijeru kazaljke na satu ili suprotno. Ili oboje. Većini ljudi se okreće u jednu stranu pa onda promijeni smijer. Na ovoj vježbi također vidimo da je naš pogled na svijet uvjetovan i da naša percepcija stvarnosti ovisi o načinu na koji procesuiramo stvari svojim osjetilima i mozgom. Dvadeset ljudi gleda istu figuru kako se okreće oko svoje osi i u istom trenutku se nekima okreće u lijevo, a nekima u desno. To ovisi koju stranu mozga više koristimo, lijevu ili desnu, kreativnu ili logičku. Ta informacija zapravo nije bitna, samo je pitanje izbora. Što više volite raditi i koristiti. To je pitanje izbora odnosno preference. Svi koristimo sve i možemo je vidjeti u oba smijera i ako se prebacuje onda se balansiraju strane mozga. Želite li vježbati balansiranje lijeve i desne strane mozga možete pronaći na internetu slike koje se zatim promatraju.

Dok god smo prekruti i prečvrsti u svojim nametnutim percepcijama, nećemo napredovati. Može biti i crno i bijelo, nije samo crno i nije samo bijelo. Relativni svijet uvijek ima dvoje. Kada se spojite s apsolutom, tada ćete biti u jednosti. Do tog trenutka, u relativnom svijetu uvijek imate barem dvoje. Lijevo desno, gore dolje, naprijed nazad, dobro zlo. Kad to shvatite onda ćete manje biti zabrinuti za zlo, a više za dobro.

Uvidite da je mental uzrok svih problema. Potrebno je biti van pameti. Kada kažu da je čovjek izgubio razum, zapravo je razum jedino što mu je ostalo. Zato se i ponaša kao lud.

MOŽETE LI PRESTATI MISLITI?

Smeće

Na putu do ljepote uspješnog života proći ćemo kroz nekoliko faza osobnog rasta, a za to će Vam trebati dosta introspekcije i odbacivanja nepotrebnih stvari. Introspekcija nije ugodna jer imamo nevjerojatno puno smeća koje nosimo sa sobom. Svi imamo mogućnost i snagu da kažemo sebi da nam to smeće ne treba. Početkom 2010. sam se selio iz Dubrovnika gdje sam živio 13 godina i mislio sam da živim bez skupljanja nepotrebnih stvari. Kada sam se napokon uspio spakirati, ispalo je da imam četiri puna automobila stvari koje su mi trebale i još pola automobila stvari koje sam bacio ili poklonio. Još više brine činjenica što u tih 13 godina nisam cijelo vrijeme živio u istom stanu. Selio sam se nekoliko puta i bacao pola automobila stvari u svakoj selidbi!

Mi smo kao hrčci. Što si to prije priznamo to ćemo se lakše suočiti s činjenicom da smo okruženi s kubicima materijalnog viška i s tonama psiho-emotivnog tereta. Znaite, kada ste bili mali imali ste malu odjeću. Kako ste odrastali tako ste tu odjeću bacali ili je poklanjali Crvenom križu, a roditelji su Vam kupovali novu veću odjeću. Radite li isto to sa svojim emocijama, strahovima, svjetonazorima, konceptima o svijetu i ljudima, uvjerenjima, stavovima i svim drugim mentalnim i emotivnim tvorevinama? Da, neke koje nadrastemo odbacujemo od sebe, ali većinu onoga što smo odavno nadrasli čuvamo u svom ormaru i onda taj ormar svakodnevno nosimo na svojim leđima ili vučemo iza sebe. Taj ormar nema granice i postaje sve teži kako vrijeme odmiče, a mi postajemo sve umorniji što ormar čini još težim. Stanite, otvorite ormar, pogledajte što je u njemu i izbacite sve što ste nadrasli, sve što ne pripada ovom vremenu i prostoru i sve što ne odgovara svim novim životnim spoznajama koje ste imali u međuvremenu.

Zapitajte se koje smeće nosite sa sobom. Što vam pritišće srce i tereti dušu? Od čega Vas bole ramena i guše pluća?

Zapitajte se koji Vas to stavovi i razmišljanja sputavaju. Napišite listu svojih globalnih uvjerenja i pogledajte što Vam sve tu ne koristi i ne treba. Bacite sve što Vam ne treba, reciklirajte! Kažite si: «Ovo mi ne treba! Ničem mi ne koristi!»

Ni jedno uvjerenje Vam ne koristi jer uvjerenje znači da nemate osobno iskustvo toga. Kada dobijete osobno iskustvo tada će uvjerenje nestati, a i potreba da druge ljude uvjeravate u to. Vjerujete li u Sunce? Pričate li drugima o Suncu kao o uvjerenju? Ne, nemamo potrebe vjerovati u Sunce jer imamo osobno iskustvo Sunca i znamo da jest. Da ga nikada nismo vidjeli tada bismo mogli imati uvjerenja vezana za Sunce, ali čemu?

Tri glavna pitanja

Postoje tri najvažnija pitanja u životu koja si svi postavljamo svakodnevno, ali nesvjesno. Bit je sada postavljanje tih pitanja i odgovaranje na njih dovesti u svijest. Ova tri pitanja će pomoć da otpadne sve ono smeće iz ormara.

- 1. Tko sam ja?***
- 2. Što radim ovdje?***
- 3. Gdje idem?***

Ovo su pitanja koja uokviruju svaku Vašu misao, riječ i akciju, a odgovori na ova pitanja uvjetuju što ćete misliti, govoriti i činiti.

U odnosu na

Na prvo pitanje, vjerovali ili ne, odgovarate svake milisekunde svog postojanja na Zemlji. Naravno, odgovarate nesvjesno i spontano, a cilj je to raditi svjesno. Na prvo pitanje, kao i na druga dva, u pravilu odgovarate u odnosu na situaciju u kojoj se nalazite. Pitanje "Tko sam ja?" se postavlja u smislu "Tko sam u odnosu na ovu osobu ili u odnosu na ovu situaciju?". Ako idete ulicom i vidite da je nekome pozlilo, Vaša će akcija ili reakcija dati odgovor na pitanje «Tko ste Vi (tko ste Vi u odnosu na tu situaciju)?» Jeste li indiferentni pa ćete samo proći, jeste li suosjećajni pa ćete pomoći ili ste možda bezosjećajni pa ćete tu osobu još i ismijati? Pogledajte svoje ponašanje i ono će Vam dati odgovor na pitanje tko ste u bilo kojoj situaciji. Važno je svjesno odgovarati na to pitanje jer onda se ne dovodimo u situaciju da idemo protiv sebe.

Kada kupujete hranu u dućanu odgovarate na pitanje tko ste, kada idete na ljetovanje odgovarate na pitanje tko ste, kada se ujutro dižete i idete na posao odgovarate na pitanje tko ste, kada perete zube, pijete kavu ili čaj, čitate novine, šćete parkom, gledate televiziju ili činite bilo što drugo, uvijek svojim ponašanjem i djelovanjem odgovarate na pitanje tko ste.

Sebe definirate u odnosu na sve drugo u svakom trenutku svog života. To je zato što je svijet u kojem živimo dvojan i sve je određeno «u odnosu na» nešto drugo. Bijelo je bijelo u odnosu na crno i druge boje. Gore je gore u odnosu na dolje, a lijevo je u odnosu na desno. Hladno je u odnosu na toplo, a laž je u odnosu na istinu. Dobro je u odnosu na loše, a lijepo u odnosu na ružno. I tako je sve dvojno i u odnosu na nešto drugo. Tako ste i Vi Vi u odnosu na sve druge i sve drugo.

Hoćete li prepustiti definiranje sebe pukoj slučajnosti ili ćete preuzeti odgovornost za određivanje sebe u svoje ruke? To je tako kada se određujemo unutar materijalnog svijeta. Međutim za potpuno razumijevanje i spoznaju sebe čovjek treba otići i dalje. Ako za hlaće koje nosim kažem «moje hlaće», ako za ruku s kojom pišem kažem «moja ruka», ako za kosu koju češljam kažem «moja kosa» onda se nameće pitanje tko sam taj Ja zapravo. Moje hlaće, moja ruka, moja kosa, moje tijelo. Pa tko sam onda ja? Jesam li automobil ili vozač automobila? Nakon što definiramo sebe u odnosu na sve ostalo u svijetu važno je otići dalje i otkriti sebe u stvarnom izdanju, van svijeta dvojnosti.

Tu leži ključ budućnosti svijeta i opstanka ljudi na Zemlji. Hoćemo li se probuditi iz nametnute duhovne i razumske hibernacije ili ćemo nastaviti živjeti po tuđim odlukama, nametnutim mišljenjima i načinima ropskog življenja? Otkrivanje sebe dovodi do trajnog uspjeha jer se tada cijeli život doslovno uroti da nam omogući ostvarenje svih naših zamisli i snova.

Isto vrijedi i za druga 2 pitanja. Ako ne znate što radite ovdje ("ovdje" možete definirati kako je god potrebno u određenoj situaciji. "Ovdje" može biti "ovdje u svemiru" ili "ovdje u firmi" ili "ovdje kod kuće") i ako ne znate gdje idete (također se definira po situaciji) onda ste pomalo izgubljeni. Nemojte se sada iznenaditi kada Vam kažem da je "u redu" ako ne znate odgovor na ta pitanja, ali onda barem osvijestite i priznajte da ne znate. To je uvijek prvi korak prema ičemu, osvještavanje vlastitog stanja i statusa.

Nepotrebni kompromisi

Uvijek imate barem dvije opcije, a u pravilu desetke opcija. Uvijek imate barem dvije opcije, napraviti nešto ili ne napraviti nešto. Ne napraviti ništa je isto odluka. Kada ne donosimo svjesno odluku «Tko sam ja», tada radimo kompromise i radimo protiv sebe. Svakodnevno sam u poslu suočen s donošenjem odluka za vođenje raznih poduzeća. Kada god donesem odluku koja je suprotna onome kako sebe definiram kao osobu, tada nastaje katastrofa. Možda ne u samom poslu odmah, ali sa samim sobom jer prihvaćam stvari i nastaje mogućnost da to izrasete u nešto iz čega je teško izaći. Čovjek počne raditi nešto da ne bi izgubio nešto drugo. Ubrzo ne može više živjeti sa sobom i to je gore nego da to nije prihvatio na prvom mjestu.

Zar ne bi bilo ljepše ne gubiti 3 po 3 mjeseca pa se zaustaviti kada je malo kasno, već odmah odbijati kompromise. Srećom je život dug nekoliko desetljeća kako bismo uspjeli shvatiti. Zamislite da živimo samo 20-30 godina pa ne bismo ništa skontali. Ovako imamo «testni period» dvadesetak godina i onda možemo lakše u svijesti živjeti ostatak. Međutim, treba krenuti. Postavite si ova 3 pitanja vezano za svaku od životnih situacija. Uzmite komad papira i zapišite si tko ste, što radite ovdje i gdje idete u svakom od aspekata: poslovnom, obiteljskom, ljubavnom, duhovnom, društvenom, itd.

Vlastiti snovi

Što svi sanjamo postići? Zapišite što Vam to donosi osmijeh na lice, što Vas jako usređuje. Idemo vidjeti što želite biti u budućnost, gdje ste danas u odnosu na cilj te što morate napraviti da stignete to do tog cilja.

Možete li se sjetiti barem jedne stvari koja Vam baš dobro ide u životu? Neki segment života, nešto što radite. Zapišite što je to, a zatim se sjetite nečeg čime niste nikako zadovoljni pa i to zapišite.

Ovo Vam služi da otkrijete bez čega ne biste htjeli otići sa Zemlje, a da niste ostvarili, dobili ili postigli. Kao ljudi imamo potrebu za nekom svrhom. Ne možemo umjetno tražiti zbog čega smo tu jer svrha je nešto što osjećamo iz nutra. Bitno je vidjeti što Vas sprječava da tu svrhu i taj cilj ostvarite sada i danas? Ako je to toliko bitno da ne biste mogli umrijeti bez da to ne ostvarite, što Vas točno sprječava da to ne ostvarite danas?

Sudionik 1: Lijenost.

Sudionik 2: Neke stvari ne možeš ostvariti u jednom danu, vjenačati se, roditi djecu, odgojiti ih.

To je točno, ali je pitanje radite li aktivno i praktično na putu prema tome. Ono što možete napraviti je isto što je uradio predsjednik uprave jedne američke korporacije koji je imao puno problema za riješiti svaki dan. Savjetnik mu je rekao da napiše na papiru listu od 5 prioriteta. Svoju pažnju usmjerite na taj jedan. Kada jedan riješite onda ćete dobiti motivaciju za sljedeći. Jedan po jedan. Skalu po skalu. Nakon par godina direktor je tom savjetniku isplatio ček na veliki iznos jer je vidio da je to najbolji savjet koji je ikada dobio. Kada znate što želite i koji Vam je to cilj, uzmite taj jedan najvažniji cilj i pogledajte gdje ste danas. Ako želite imati obitelj onda prvo definirajte gdje ste danas u odnosu na taj cilj. Recimo da ste sami, a želite obitelj s djecom. Prvo trebate naći dečka/djevojku koji želi isto to te da ima kvalitete koje ste si odredili. Nakon toga ide vjenčanje i pravljenje djece i pravi posao ☺. Vidjet ćete kada si ovo postavite na papir i vidite što Vam treba, kada se predate i prepustite i opustite, isti

tren će Vam se pojaviti što tražite. Garantiram da će Vam se pojaviti mnogi izbori i znat ćete birati po srcu. Uzmite sada bilo što. Ako želite novac onda znajte za što ga želite. Što ćete s time napraviti. Oдите u šetnju, zavalite se u kauč, razmišljajte o vizij svog života i što postići. To će biti mutno u daljini kao što su nam fizički mutne stvari u daljini, iako vidimo što su otprilike kao siluete i obrisi. Međutim, što se krećemo bliže cilju to on postaje jasniji i postaju jasnije stvari oko njega i cijela okolina.

Najbitnija stvar u određivanju svoje svrhe i jaza je da se prestanete brinuti što trebate raditi i da se počnete misliti što želite biti. Jer kada odlučite što želite biti tada će Vam se nametnuti kao prirodno što trebate raditi. Rješenja će se pojavljivati ni od kud. Dok god sam razmišljao što treba raditi, ubijao sam se i trošio puno energije. A kada sam odlučio što želim biti onda je sve nepotrebno smeće otpalo. Samo lijepo ostaje.

Formula sreće

Formula sreće je da s jedne strane imate ono što želite, a s druge strane ono što imate. Koliko je to jednako ili ne, uvjetuje koliko ste sretni i zadovoljni ili niste. Najsretniji ljudi koje znam imaju sve, a ne žele ništa. A u slučaju kada imate nula, a želite stotinu onda ste poprilično jadni.

Pogledajte na svoju sreću te koja Vam je životna situacija i što želite. Ako je životna situacija 5, a želite 10 onda nije točno kada napišemo jednadžbu $5 = 10$. Na koji način tu nejednadžbu pretvoriti u jednadžbu. Postoje dva načina. Ili dodamo 5 na lijevoj stranici li oduzmemo 5 na desnoj strani. To je jedino što možete napraviti. Ili se stavite da napravite situaciju da odgovara onomo što želite ili, čak jednostavnije,

prestanite željeti onoliko koliko želite. Nama je čak lakše uložiti trud i napor za dodati još 5 nego smanjiti svoje želje. Ponašamo se kao da su želje zadana kategorija. Kažemo: «Ne diraj ti u moje želje, neću se odreći svog bogom danog prava da imam koliko sam si zamislio u početku.» Mi neprestano dodajmo i dodajemo i pokušavamo uhvatiti svoje želje, više, više i više. Rijetko se kada zaustavimo i pitamo je li nam uistinu treba ovih 10. Ako nam stvarno treba onda razradite strategiju kako to postići. Ali želje su vam kao osip. U početku bude mali, ali onda se počnete češati pa se osip proširi po cijeloj koži.

Važno je znati da kada god uzmete svoju sreću iz nutra i stavite ju u neki vanjski objekt tada ste se osudili na nesreću. Kada god svoju sreću uvjetujete vanjskim okolnostima, ljudima i događajima, tada će doći do nesreće, patnje i tuge.

Ono što kao ljudi neprestano radimo je da se osjećamo bespomoćno u vezi svoje situacije, a time sebi donosimo patnju. Patnja je kada nemamo ono što želimo, a onda se još i osjećamo bespomoćno. Kao da ništa ne možemo tu napraviti. Tu su dvije gluposti. Prvo je glupo što imate tu jednadžbu, a drugo je što Vas ona uvjetuje i osjećate se bespomoćno.

Novac

Kada budete ono što želite biti tada će novci dolaziti sami od sebe, prirodno. Novac je u tom slučaju nagrada za postojanje. Vjerovali ili ne, sama činjenica da ste se odlučili roditi na ovom planetu je dovoljna sama za sebe, dovoljna patnja i muka. Nije potrebno još. Sama činjenica da ste se rodili u ovom malom tijelu je dovoljno, ne trebate dodatno patiti. Vi imate pravo na obilje. Svi imaju pravo na obilje. Ima dovoljno

svega za sve nas i dovoljno da svaki od nas bude milijunaš. Zašto si ne dozvoljavate da imate?

Sudionici: Grižnja savjest. Ako imaš onda su drugi ljubomorni i pitaju te za novce i onda nikada ne vrate jer ti kao ne treba.

Meni se to događalo dok si nisam postao važan, dok se nisam počeo voljeti. To je Vaš novac i imate pravo s njime napraviti što želite. Ako ga želite cijeloga podijeliti, to je OK, super! Ako ga odlučite ne dati nikome, to je isto Vaše pravo. Važnije je da vidite zašto imate potrebu davati iz grižnje savjesti, nego se brinuti zašto Vam netko nije vratio posuđeni novac. Vaš novac je nagrada za Vaš trud i energiju. Imate pravo dati, to je božanska kvaliteta koju trebamo promicati. Tko daje taj i ima. Međutim treba dijeliti zato što Vas to uveseljava, a ne iz grižnje savjesti. Dok god dajete iz grižnje savjesti onda će Vam takvi ljudi neprestano dolaziti.

Imao sam iskustvo da bih imao grižnju savjet pitati ljude da mi vrate posuđeni novac. Ne 100 kuna, nego desetke tisuće kuna. Idem s njima na kavu i neugodno mi je pitati, sorry, kada će oni novci? Išao sam na savjetovanje kod svog Reiki učitelja i vidio da mi osjećaj neugode dolazi od grižnje savjesti, ali nametalo se pitanje odakle ona. Grižnja savjest dolazi kada mislite da ste učinili nešto loše, ne dolazi kada mislite da činite dobro. A što sam to napravio da nije u redu? Kada sam shvatio odakle mi taj osjećaj krivnje, riješio sam to i nije mi više bilo neugodno pitati nazad svoje novce.

Kada izbjegavate pitati za svoje novce šaljete svemiru informaciju, htjeli ili ne, da Vam je to nebitno, da Vam novac nije bitan. Šaljete informaciju da je u redu rasipati se novcem pa onda novac ode. Prestane dolaziti i počnemo ga više trošiti jer se namjeste situacije da morate trošiti i onda više nema novca. Samo promatrajte svoje ponašanje. Ako se

rasipate i puštate ljude da Vam ga ne vrate, onda šalžete informaciju da Vam ne treba. To isto vrijedi kada se bojimo pitati za povišicu ili poštenu plaću za svoj rad. Realno sagledajte koliko radite, koliko doprinosite tvrtki, kolike su plaće na drugim sličnim pozicijama i onda bez straha recite prvo sebi pa ostatku svijeta koliko ćete zarađivati te godine.

Uvijek sam imao plaću onoliku koliku sam sam sebi odredio. Sada se zapitam zašto sam se ograničavao, ali to je jedna druga tema. Kada sam 2002. godine diplomirao kolege s fakulteta su me pitali kolikoj se plaći nadam. Rekao sam da bih radio za 10.000 kuna neto mjesečno, ali da ću pristati i na 8.000 kuna. Svi su me gledali kao luđaka i govorili da ne očekujem više od 4.500 kuna jer je to standard. Nakon mjesec dana sam dobio posao s plaćom od 8.500 kuna mjesečno, a posao je uključivao i vožnje jahtama, privatnim avionima, limuzinama i drugim materijalnim povlasticama. Nakon godinu dana rada sam odlučio da svojim radom doprinosim puno više tvrtki i da zaslužujem povišicu koju sam i dobio nakon razgovora s vlasnicima. Nisam čekao da mi netko ponudi povišicu nego sam razmislio, odlučio i zatražio. Počnite cijeliti sebe i svemir će Vas nagraditi jer on samo ispunjava ono što smo si spremni dopustiti.

Moramo si pokazati da smo si važni i da se volimo, prije nego se razbolimo ili dobijemo neku opaku bolest, prije nego se razbijemo autom, prije nego se udarimo glavom u štok. Imao sam period u životu da sam se svakodnevno lupao glavom u neki objekt. Došlo je do toga da sam jedan dan izlazeći iz auta udario u okvir od vrata i to toliko snažno da sam se vratio u sjedalo. Svi dobijate ovakve znakove. Život će Vas uvijek upozoriti na vrijeme da nešto nije u redu pa stoga ne izbjegavajte uzimati te znakove ozbiljno.

Ivanovi faktori uspjeha

Kad sam se pripremao za ove seminare, razmišljao sam o tome što mi je pomoglo da postignem stvari. Pogledao sam od osnovne škole do danas, da vidim što mi ide dobro, a što ne i koje su to kvalitete, navike i radnje bile prisutne da mi osiguraju napredak. Ima 5 osnovnih faktora u praktičnom smislu, ali ima ih još. Postoje i apstraktni.

1. Shvaćanje da se sve događa za moje najviše dobro.
2. Zaigran pristup životu s potpunom predanošću i povjerenjem u sveprožimajuću božansku svijest.
3. Hrabro ići naprijed (kad nešto činite usprkos strahu ili nekoj drugoj negativnoj emociji). Neustrašivo je kada nema straha. Hrabro i neustrašivo nije isto. Neustrašivi nemaju straha jer ga ne mogu imati, znaju sebe. Nisam za sebe napisao da sam neustrašiv jer bi to trenutno bila laž. Znam koje strahove imam. Hrabro je jer djelujem unatoč strahu, a jednog dana će to postati neustrašivo.
4. Usmjerenost/usredotočeno. Tu je fokus da idete s usmjerenošću. To je ključ za ostvarivanje ciljeva. Ići usmjerenost i znati što i zašto postizete. U mlađim danima nismo sigurni pa postizemo svašta, a kako idemo stariji onda smo sve fokusirani. U dvadesetima smo raštrkani i svašta želimo, a kako starimo pomalo se usmjeravamo i fokusiramo. Čak i ako postignete nešto nepotrebno, barem ste vježbali usmjerenost.
5. Odlučno - snaga volje. Suprotno od lijenosti, od apatije i nebrige. Odluka je jedino što nas sprječava da nešto napravimo. Kada nešto ne napravimo, to je isto odluka.

SVE SE DOGAĐA ZA MOJE NAJVIŠE DOBRO

Ovo znači prihvaćanje da ste uvijek na pravom mjestu u pravo vrijeme. To nužno ne znači da će sve biti lako, da ćete bez napora postići životno ostvarenje. Može biti i teško. A znate li zašto može biti teško? Zato što ljudi imaju potrebu da im bude teško. Volimo da nam je teško jer se onda osjećamo življe. Čak smo si umislili da nam treba biti teško jer inače to nismo zaslužili. Kažemo si: «ah... neš' ti... olako si to napravio». Mi volimo da je teško, da postoji malo patnje. Međutim, lakoća je kvaliteta majstora. Ništa ne mora biti teško, ali mnoge stvari jesu. Neke stvari su prirodno teške, a samo je pitanje hoćete li patiti zbog toga ili ćete prihvatiti da to tako prirodno treba biti. Ako patite onda govorite da to ne bi tako trebalo biti. Ako je teško trebate kazati da je to tako najbolje i da Vam to koristi.

Ima divna priča o gusjenici koja je bila u finalnom stadiju prirodne transformacije u leptira. Jednog dana, pojavio se maleni otvor na čahuri. Jedan čovjek je sjedio i gledao kako se leptir nekoliko sati muči da bi izvukao svoje slabašno tijelo kroz taj maleni otvor. Onda je leptir stao. Čovjek se smilovao i odlučio pomoći leptiru te je uzeo škare i razrezao čahuru. Leptir je s lakoćom izašao. Čovjek je nastavio promatrati leptira, očekujući da će se svakog trenutka krila otvoriti, povećati i raširiti, kako bi podržala leptirovo tijelo i osnažila ga. Međutim ništa se nije dogodilo. Leptir je cijeli svoj život proveo puzeći okolo sa slabašnim tijelom i nerazvijenim krilima. Nikada nije poletio. Čovjek, usprkos svojoj ljubaznosti i dobrim namjerama, nije razumio da su poteškoće kroz koje je leptir morao proći, izlazeći iz čahure, neophodne kako bi krv iz tijela leptira potekla u krila kako bi po izlasku iz čahure bio spreman za let.

Kad vidite da je nešto teško, prihvatite da postoji dobar razlog za to. Prihvatite da je kukuljica tu. Nemojte samo stajati i vikati: «Upomoć, upomoć!» Dobro, jedno je ako padnete u provaliju i polomite se pa molite za pomoć, ali drugi je kada se za svaku situaciju osjećate bespomoćno. Odlučite da su teškoće tu zbog razloga, to je odluka i prihvaćanje.

Želim Vam prenijeti iskustvo predanosti koje mi je zapravo bilo prvi i glavni alat u postizanju životnog ostvarenja. Moram priznati da sam se do sredine srednje škole dosta mučio sa sobom i okolnostima. Ništa u mom djetinjstvu i okolnostima nije bilo posebno negativno (zapravo, imam sreću imati divne roditelje i rodbinu), ali unatoč tome što sam se ljudima uglavnom sviđao, nisam imao sreće u romantičnim odnosima, u trajnim prijateljstvima i u unutarnjem zadovoljstvu. Lice mi je bilo prepuno akni kao jedan pokazatelj činjenice da se nisam pretjerano volio, a lako sam gubio živce i pokazivao bijes. Jednog dana mi je najbolji prijatelj napravio nešto zbog čega sam se osjetio potpuno izdano, napušteno i usamljeno. Totalno me shrvalo. Izgleda da je nama ljudima potrebno da se dogodi nešto negativno i da se osjećamo kao "govno" da bismo zaronili malo dublje u svoje biće i doživjeli osobni rast. Izgleda kao da nam je potrebna katarza kako bismo se izdigli i preporodili. Jedan azijski narod ima običaj moliti Boga za probleme jer tada misle na njega, a kada nemaju probleme onda ga se rijetko ili nikada sjete ☺.

Kako bilo, u tom stanju povrijeđenosti u ruke mi je došla priča o Josipu kojeg su braća ostavila da umre u pustinji jer su bili ljubomorni na njega zbog očeve privrženosti i ljubavi prema njemu (priču ću skratiti u odnosu na original). Nakon nekog vremena je pustinjom prolazila karavana koja ga je spasila i odvela ga u Egipat gdje je bio rob jednom

veleposjedniku bliskom faraonu. Da ne duljim priču, Josip je uspio postati jako blizak faraonu i prorekao je da će nastupiti 7 godina blagostanja popraćeno sa 7 godina suše i gladi. Faraon ga je postavio za upravitelja robnih zaliha kraljevstva i pod njegovom upravom Egipat nije doživio glad. Međutim, drugi su narodi u susjedstvu gladovali i jednog su dana došla njegova braća iz Izraela moliti Egipat za pomoć za svoj narod, a nisu znali da je njihov brat živ i na toj poziciji. Kada su otkrili da razgovaraju s Josipom pali su na tlo moleći oprost, a on im je rekao da ustanu i da se ne brinu, već da budu radosni. Pitao ih je: "Zar ne vidite da je tako moralo biti? Da me niste ostavili u pustinji ne bih završio u Egiptu i ne bih bio na ovoj dužnosti na kojoj mogu dati dovoljno hrane za spasiti naš narod." Sve su okolnosti uvijek savršene i možda razlog nekog, naoko, negativnog događaja nećemo doznati odmah, ali s malo strpljenja uvijek ćemo vidjeti da je dobro da se nešto dogodilo.

Nije lako prihvatiti da se sve događa s razlogom i za naše najviše dobro. To nas čak i ljuti, ako ne i razbješnjuje. Kada vidimo "nepravdu, patnju, bol" i slično, ne možemo prihvatiti da je sve savršeno i baš kako treba biti. Ima jedna mudra priča: "Sjedio jedan čovjek godinama na kamenu i žalio se Bogu i molio ga za pravdu u svijetu. Žalio se kako nema pravde i kako bi se Bog trebao pobrinuti za pravdu. Nakon nekoliko godina slušanja žalbi i prigovaranja manifestira se Bog u fizičkom obliku ispred njega i kaže mu da se ustane s kamena i sjedne na tlo. Čovjek to uradi, a Bog uzme kamen na kojem je sjedio i stavi mu ga u krilo te mu kaže: "Pravedno bi bilo da sada kamen sjedi na tebi koliko si dugo ti sjedio na njemu.»

Uvjerenje da se sve i baš sve uvijek događa za Vaše najviše dobro, dovesti će Vas do mira uma, do prihvaćanja svih situacija, do odbacivanja osvete, do veće ljubavi prema svim živim bićima i do sretnijeg bezbrižnijeg života.

Kada prihvatimo da je sve u redu, baš onakvo kakvo treba biti, tada svijetu i svemiru šaljemo poruku da nismo žrtve okolnosti već kreatori vlastite sudbine. Dio smo nečeg većeg što postoji kao dio nas, a mi postojimo kao dio toga. Okolnosti će se uvijek posložiti kako bismo dobili priliku za doživjeti sebe na temelju odgovora na ona prva 3 pitanja.

Sada znam da kada se nešto dogodi samo trebam čekati kada ću doznati i zašto. Srećom danas ne moramo puno čekati. Danas je sve instantno: kava, juhice, restorani, sex i drugo. Sve je ekspresno. Prije bi možda malo duže trebalo da doznam zašto se nešto dogodilo, ali danas prođe sekunda, minuta, sat, dan ili tjedan. Svakako jako brzo doznam.

Ovo je kamen temeljac za zadovoljan život. To ne znači da se može sjediti doma i očekivati da će se sve samo od sebe napraviti. Neće nitko za nas nešto napraviti. Razlog zašto nas ima 7 milijardi je da možemo djelovati. Ne treba Bog raditi čuda pored nas živih. Kada ne prihvaćate da je sve za vaše najviše dobro tada imate sindrom žrtve. Svi filmovi vam to prodaju, kao i sve drame, ljubavne i ratne. U njima uvijek postoji neka žrtva i neki zločinac. To je dio folklor, zabavno je. Ako prihvatite da je to zabavno da nam prođe vrijeme, onda OK, ali ako mislite da je netko žrtva, a da drugog treba kazniti, onda nećete daleko stići.

Sindrom žrtve

Kada mislite da možete biti viktimizirani onda je to jasan dokaz da imate ograničenu svijest. Kada jasnije vidite da sami stvarate svoje okolnosti, onda ćete vidjeti da je nemoguće biti žrtva okolnosti koje ste sami stvorili. Samo biste u slučaju da je nešto protiv Vaše volje mogli biti žrtva, ali to je nemoguće.

Ništa ne može biti protiv Vaše volje. Može izgledati da je protiv Vaše volje, ali nije. To je glavna razlika.

Soba izgleda prazna, ali nije, ako se okrenem. Kada spoznate sebe onda ćete se uvijek složiti s iskustvima koje imate jer ćete znati da ste ih vi stvorili, bilo na razini svijesti, podsvijesti ili nadsvijesti. Srećom imamo neke automatske akcije: srce kuca, dišemo, želudac probavlja, itd. Dupini ne mogu disati podsvijesno ili automatizmom pa umru ako se unesvijeste. Puno toga dolazi podsvijesno pa s obzirom da toga niste svjesni izgleda kao da se događa samo od sebe.

Sve što se danas događa je rezultat onoga što ste radili jučer, prošli mjesec ili prošlih godina. Točno znam kada imam neku neugodnu situaciju na poslu da je ona rezultat nekog zabušavanja od prije ili nekog propusta od prije. Točno znam i kojeg. Druga je stvar što se mogu pred kolegama izvući i pitati se što nam se ovo događaja. Možemo se izvući jer nema nikoga tko može dokazati da je to tako, ali iz nutra znamo da smo odgovorni. Da nismo nešto zaboravili napraviti vjerojatno se ovi ljudi ne bi sada ljutili. Garantirano su prijašnje odluke donijele do ove situacije. Tu nismo sami, svi oko nas utječu na kolektivne situacije. Sedam milijardi ljudi utječe na nas, odnosno barem 7 milijardi. Odluke svih utječu na svih jer smo na istoj planeti. Unatoč tome, možemo barem

svoj posao raditi kako treba. Što nas više radi kako treba to će biti bolje.

Tko se ikada u životu osjetio kao žrtva?

Svi su digli ruke.

Publika: Možda se netko osjeća kao zločinac?

Ivan: Da, možda, to ćemo poslije. Postavit ću to pitanje nakon ovoga. Mislim da je taj osjećaj i češći! Zašto je osjećaj žrtve u glavnom vezan? U kojim situacijama se najviše osjećate kao žrtva.

Publika:

- *U školi.*
- *Žrtva svih poremećenih profesora koji su uvijek liječili frustracije na meni.*
- *Na faksu.*
- *Sa svojim djetetom.*
- *Na faksu i u školi.*
- *U državnim institucijama.*
- *Kad sam htio ići na trening pa mi stari nije dao jer sam morao tamo nešto raditi za njega, a htio sam ići igrati nogomet.*

Grižnja savjest

Ivan: Osjećate li se nekada kao oni koji prave druge žrtvama? Što im radite?

Publika: to je njihov problem i sve stvar percepcije 😊.

Ivan: pa može biti stvar percepcije, ali ovdje je pitanje zašto se ti osjećaš kao netko tko čini druge žrtvama?

Publika 1: pa osjećam grižnju savjest.

Ivan: E to je to... zašto osjećaš grižnju savjest?

Publika: to je osjećaj koji žene često imaju. To je nama kulturološki nametnuno. Ako nešto napravimo nije u redu, ako nešto nisam napravila isto me peče gržnja savjest. Trebalo bi da ne radimo stvari koje nas ne čine sretnima, ali eto nekad iz osjećaja altruizma napravimo nešto što mislimo da bi ta druga osoba voljela, a nama neće baš puno faliti ili biti teško. I onda me poslije peče grižnja savjet, uradila to ili ne uradila.

Ivan: Ovo je dakle zagarantirana grižnja savjest!

Publika: To ovisi o situacijama, ali mislim da svi tokom dana imamo barem jednom grižnju savjest zbog nečega.

Publika 2: Ja nemam.

Publika 1: Tko je to rekao, tražit ću mu recept.

Ivan: Wow... imamo jednog koji je daleko stigao. Tko još nema grižnju savjest?

Publika 3: Hitler nije imao. Sanader nema grižnju savjet.

Publika 2: Istina.

Ivan: Znete li kako ćete znati da imaju grižnju savjest koja nije vidljiva odmah? To su oni političari koji se terminalno razbole. Veliki broj njih s karcinomima. Mnoge je bolest pokosila i pomrli su. To se dogodi kada dugo živiš bez da si cjelovit. Samo sebično grabiš i grabiš i skupljaš i misliš da je to cilj i da te to usređuje i onda te jednog dana iznenadi dijagnoza raka ili neke druge smrtonosne bolesti.

Bolest se hvata na negativne emocije, a grižnja savjest je potpuno suprotna našem bitku i uzrokuje bolest. Oni

naizgled izgledaju kao da nemaju grižnju savjest, ali sa sobom nisu na čistu. Druga je stvar što nemaju obraza da nešto ne bi mogli napraviti te su zapeli u tom svom obrascu. Svaki narod ima vlast koju zaslužuje i mi već godinama tradicionalno «dobro» biramo, a tako će biti dok god se ne promijeni svijest naroda. Možemo imati revolucije i smjene vlasti koliko god hoćemo, ali dok god mi kao narod cijenimo da je bolje ukrasti nego pošteno zaraditi, da je bolje ići na posao i primati plaću bez da radimo, takvi će biti i ljudi koji vode državu. Ne kažem da smo mi u ovoj sobi takvi, vi ste se pojavili ovdje od 300 ljudi koji su se pretplatili i vjerujem da imate razmišljanja koja su na drugoj razini svijesti.

Hrabro

Da vidimo, imamo li hrabrih u ovoj prostoriji? Tko je hrabar, da vidim! Tko može za sebe reći da je hrabar? Barem neke situacije da si hrabra?

Pročitajte ovu rečenicu i ostanite malo sa sobom, doživite je.

Naši su strahovi tanki poput papirnate maramice i samo jedan hrabri korak bi nas proveo kroz njih.

Sjetite se nekog straha i razmislite o njemu kroz ovu rečenicu.

Publika 1: Bila sam hrabra kada sam igrala odbojku na jednom međunarodnom susretu mladih iako ju prije nikada nisam igrala.

Publika 2: Bila sam hrabra kada sam prihvatila posao koji nisam znala raditi u stranoj zemlji čiji jezik nisam govorila. To sam napravila jer nisam imala izlaza. Druga opcija je bila da sjedim kod kuće i gledam TV.

Publika 3: Mogao bih svašta reći, pogotovo za ovu rečenicu. Do prije nedavno sam imao problem postavljati pitanja ljudima koje ne poznam i onda sam se zaposlio u prodaji gdje sam to morao raditi 100 puta na dan. I onda sam se pitao kako ću to. Ubrzo sam shvatio da je to tako jednostavno i vidio da gdje mi je bila pamet.

Publika 4: Da, ali ako imaš puno tih strahova onda imaš puno papirnatih maramica i onda je to jedan paket. Nije lako proći kroz cijeli paket.

Ivan: A je li ispuhujemo nos u cijeli paket ili uzimamo jednu po jednu maramicu?

Publika 4: NE možeš birati strahove da ti jedan po jedan dolaze, nemaš tu kontrolu.

Ivan: To je istina, ali možeš jednog po jednog rješavati, odnosno bavit se njima. Naravno, tokom dana se pojavljuju svakakvi osjećaji i strahovi. Ali kada odlučiš nekog riješiti onda ga uzmi i bavi se njime. Kroz paket nije lako proći.

Publika 4: Treba sila.

Ivan: Tako je, treba sila koja će nas pokrenuti. Koja će dopustiti da postaneš nezaustavljiv kada jednom kreneš. Tu bi bilo bolje koristiti riječ «MOĆ». Sila je nešto fizičko, od ega. Moć ili snaga je ono unutarne od duha i apsoluta.

Publika 5: Ja imam iskustvo da sam bila negdje gdje su svi ljudi mislili jedno i mislila sam da ako kažem svoje mišljenje da ću izgubiti funkciju. I tako je i bilo, ali za nekoliko godina sam dobila još veću funkciju.

Publika 6: Imam strah od vožnje. Polagala sam na malom autu, a u firmi smo imali veliki auto. Nakon par srušenih zidića sam se ohrabrila i vozila magistralom. Cijelo vrijeme sam razmišljala kako se nešto može dogoditi krivo, i samo sam razmišljala o tom strahu. Nisam do kraja taj strah riješila. Parkiranje je problem.

Publika 7: Strah me nečeg nepoznatog. Igrali smo team building i bili smo na paint balls. Nisam znala zašto se ljudi žele igrati rata i imala sam otpor. Bilo mi je teško obući uniformu, ali vidjela sam da je to igra i razbila sam strah. Vidjela da mi to ne treba, ali da se nemam čega bojati.

Ivan: A ti? Smijem li te pitati. Jesi li sramežljiv?

Publika 8: Čini mi se da, uvjetno rečeno, gluplji ljudi imaju više hrabrosti, a da inteligentniji ljudi više razmišljaju. Možda ovaj komentar ne stoji.

Ivan: istina je da vjerojatno ljudi s višim kvocijentom inteligencije više razmišljaju od drugih. Kada više razmišljaš tada stvaraš još probleme kojih nema i taj strah potenciraš. Kada ne razmišljaš to te može dovesti u nepromišljene situacije, ali imaš manje straha. To je isto problem. Pametan čovjek može biti i manje i više inteligentan, ali pamet čovjek zna da može ocijeniti kada je potrebno razmisliti malo više, a kada je OK zaigrano i nepromišljeno djelovati. Formula ne postoji, jer život je pun toliko faktora. Kada radim life coaching s nekim uživim se u situaciju i mogu pomoći za određene situacije jer vidim sve faktore, ali ovako na seminaru nemoguće je postaviti hipotetsku situaciju i odrediti točan odgovor. Bitno je kazati sebi je li ne djelujem zato što me strah ili ne djelujem zato što sam odlučio da je pametnije ne djelovati. Jedno je uvjetovano, a drugo je slobodno. Jedno znači da te nešto sili, a drugo znači da si

slobodan donositi odluke za sebe. U redu je kazati sebi, strah me i neću djelovati, ali barem se nisi paralizirao i ukočio.

Ima jedna priča koja sadrži neka pitanja koja sam sebe pitam kada se nađem u nekim teškim situacijama. Priča se zove *Jaje, mrkva i kava*. Kćerka se žalila ocu da joj je jako teško, da je pod pritiskom i da ne može tako dalje nastaviti. Odveo ju je u kuhinju i stavio 3 lonca s vodom da proključaju. U jedan je lonac stavio jaje, u drugi mrkvu, a u treći zrna kave. Ona ga je gledala i nije joj bilo jasno što radi. Kada je kuhanje završilo pitao ju je što se dogodilo svakoj od namirnica. Jaje je postalo tvrdo, mrkva je smekšala, a kava je promijenila boju okoline u kojoj se nalazila. Otac je pitao kćer: Kad se nađeš u teškim situacijama pod pritiskom, ponašaš li se kao jaje da okružiš i da ti se srce zatvori, ili kao mrkva da omlohaviš i izgubiš integritet ili kao kava da svojom kvlaitetom promijeniš okolinu? Kad dođeš u tešku situaciju, pod pritisak, hoćeš li biti mrkva, jaja ili kava? Hoćeš li svojom kvalitetom promijeniti okolinu. Često se pitam što sam. Kada dolučim biti kava ili čaj utječem na okolinu. Ostanem cijeli i sa sobom utječem na okolinu. Ne pričam o tome, nego samo bivam.

Zaigrano

Djeca sve lako rade. Djeca su stvarno sretna, ništa im nije teško i ništa nije ozbiljno. Kada odrastemo onda sve postane ozbiljno, a kada je ozbiljno onda je dosadno, a kada je dosadno onda nam se to ne da raditi. Kada nam se ne da raditi onda počnemo zabušavati, a tada radimo stvari jer ne možemo iz toga izaći i ne znamo što bismo drugo radili. Sebe uvijek uhvatim kada dođem do nekog stadija i onda si kažem: «SADA je DOSTA. Danas je dosta. Stani.» Vidim da preozbiljno sve shvaćam, da me to dovelo do toga da sam se

toliko unio da ne vidim druge stvari. Vidim da me ne uveseljava, da ne volim više to raditi pa sve radim šturo, radim preko volje. I onda se još usput malo razbolim, osjećam pritisak u prsima i imam glavobolje.

Kažite si: «Očito je dosta. Dosta je! Idemo nazad. To mi ne treba.» Što Vam se može dogoditi ako to promijenite? Ništa, baš ništa. Imamo puno odgovornosti: djecu, supruge, roditelje, i druge.

Moramo se brinuti, cijeli svijet nam stoji na leđima. To je teret, mi smo odgovorni, mi to moramo.

Poslušajte si te rečenice!

To je sve moja briga, moja odgovornost, sve je to na mojim leđima, cijela ova kuća je na mojim leđima.

To je ona prirodna potreba da si budemo važni. I onda to izražavamo na takav način umjesto da si budemo važni na malo kvalitetniji način. Zamislite situaciju da vodite takav život i jednog dana nenadano preminete. Što će se dogoditi sa svijetom kada Vas tog dana više ne bude? Baš ništa! Zna li koliko ljudi dnevno ode, primjetimo li da ih nema? Za nekima smo tužni zbog svog gubitka, njima se ništa loše nije dogodilo, njima je bolje. Kada njih nema svijet će nastaviti biti kao da se ništa nije dogodilo. Svi o kojima su oni brinuli nastaviti će živjeti. Snaći će se. Situacije će se ispresložiti, doći će nasljedstvo.

Ovo je ekstremno, ali vjerujte mi, pamtim prosinac 2006. kada sam se nanovo rodio. U tom sam trenutku imao vlastitu firmu, bio predsjednik paneuropske političke stranke Europe United sa sjedištem u Briselu, bio koordinator mladih za 9 zemalja južne Europe za međunarodnu Sathya

Sai organizaciju, bio član organizacijskog odbora Svjetske konferencije mladih sa 7.000 sudionika sljedećeg ljeta, a pored svega toga sam preuređivao stan pa sam živio na drugom mjestu. Jednu večer legnem u krevet i počne mi srce lupati kao da će iskočiti. Pomislio sam što bi se sutra dogodilo da me strefi infarkt i da me više ne bude. Shvatio sam da se ništa posebno ne bi dogodilo. Neki bi ljudi bili jako tužni, a moje poslove i dužnosti bi preuzeli drugi. I onda sam odlučio da ako bi se sve moglo nastaviti bez mene da odem s ovog svijeta onda će se bome moći nastaviti bez mene i ako ostanem. I tako sam sretno zaspao i ujutro podnio ostavku na dužnosti u političkoj stranci. Uistinu, svijet nije stao zbog te odluke niti je ta organizacija propala jer je nisam više vodio ili podupirao svojim radom.

Vidite po broju dužnosti i poslova koje sam preuzeo na sebe da sam se zanio. Svi se zanesemo, a kada se zanesemo onda smo kao magnet. Magneti privlače sebi slične stvari. To je kao da svemir kaže: «Aha... zanio si se u obveze, hoćeš još malo, hoćeš ovaj novi projekt?» To je kao kad ste zaljubljeni. Do tada nigdje nikog na 1000 km, a kad se zaljubite od jednom 10 ponuda. To je zato što postanete magnet. Sjajite tim osjećajem ostvarenja tog nečeg i to je magnet samo po sebi. Pogledajte kad se zaljubite kako Vas od jednom hvataju oni koje dugo želite. Tu je onda test karaktera, jeste li vjerni ili ne.

Zaigranost nam dopušta da ne uzimamo sve ozbiljno. Zapamtite da nije sve ozbiljno, neće svijet stati i neće drugima biti loše. Oni mogu patiti zbog svog gubitka što Vas nema, ali Vi ste odgovorni prvenstveno za sebe. To vam je kao u avionu. Lijepo sjedite i slušate upustva: «U slučaju gubitka tlaka, maske s kisikom će ispasti iz pretinca iznad Vas. Prvo stavite masku sebi, a onda pomozite drugima.» Jer ako ne stavite sebi unesvijestit ćete se pa nećete moći

pomoći nikome. Prvo pomognite sebi pa pomognite drugima, prvo budite zdravi pa pomognite drugima, prvo budite vi sretni pa pomognite drugima, prvo budite vi uspješni pa pomognite drugima. Mi to ne radimo.

Uvijek nas uče, prvo pomozite drugima. Ti nisi bitan. ***I uistinu, ti nisi bitan.*** Ali je bitno da to tijelo koje Vam pomaže da budete na planetu bude cjelovito, zdravo i zadovoljno, jer ako nije onda ne možete ništa. A mi činimo sve da bi se ovo tijelo razbolilo. Kao da imamo neku želju za samoubojstvom, kao da jedva čekamo ići odavde. Tako to izgleda, a nije tako. Jer kada trebamo otići onda se zgrčimo i molimo da ostanemo tu još malo. Zar nam se mora dogoditi nešto loše da se zaustavimo. Ne mora, to je samo odluka. Govorim Vam je jer sam već bio tamo. *Been there, done that, bought a t-shirt.*

Povjerenje u sveprožimajuću božansku svijest

Dio zaigranosti, ili bolje reći ono što mi dopušta zaigranost, je potpuna predanost i povjerenje u božansku svijest koja sam i ja sam. Priznanje ovog faktora kao ključnog dijela mog životnog uspjeha došlo je nakon 3 održana seminara jer sam osjećao da govorim samo dio onoga što mi je pomoglo u životu. Osjetio sam da trebam s Vama podijeliti baš sve jer bez svih kockica ne možete složiti mozaik.

Dogodilo se da me je prijatelj podsjetio da ne smijem izostavljati nešto što je toliko integrirano u moje postojanje da nisam na to gledao kao na alat koji bi i Vama mogao pomoći. Naravno, ako pogledam na svoje ranije godine, to nije bilo integrirani dio mog života već koristan alat koji mi je omogućio da dođem do svim spoznaja i do ovog načina na koji živim danas.

Život služi kao alat za doživljavanje raznih aspekata naše božanskosti, a Bog je prisutan u svemu, svakom biću, svakoj situaciji, svakom iskustvu i trenutku s kojim se susrećemo. Shvatio sam da me svaki događaj vodi k vježbanju predaje Bogu.

Kada pogledam unatrag, u svoje rano djetinjstvo, u trenutke kojih se mogu sjetiti, vidim neku nevidljivu ruku koja vodi moj život. Nisam odrastao u religioznoj i duhovnoj obitelji, ali moji voljeni roditelji su uvijek znali da postoji nešto veće od nas. Oni to nisu nazivali Bogom, ali su znali da postoji neka energija, neko biće, neka svijest koja prožima sve te su rekli mojoj sestri i meni da kada odrastemo možemo izabrati lik u kojeg ćemo vjerovati. Iako nikada nisu odlazili u crkvu niti se molili, odgajali su nas da uvijek govorimo istinu, da volimo i poštujemo druge, da toleriramo razlike i opraštamo. Moj otac, nereligiozan čovjek, znao mi je reći barem dva puta u tjednu: „Sine, sjeti se da si Bog i uvijek živi svoj život kao takav.“ On mi je govorio najveću od svih istina i to od najranijeg djetinjstva, no to u ono vrijeme nisam razumio. Nije mi bilo ugodno misliti da „sam ja Bog“. Mislio sam da me ne bi trebao dizati tamo gore „u zvijezde“ na takav način.

Ono što mi je u zadnjih desetak godina pomoglo je što sam svoj život i sve prepuštao božankoj svijesti i energiji izvan sebe, kroz molitvu, razgovor, shvaćanje i vjerovanje. Kroz godine sam spoznao i iskusio da božanska svijest nije izvan mene, već da sam ja sam ta svijest. I ne samo ja već i svi ljudi i sva bića. Ta spoznaja o sebi kao kreatoru ili sukreatoru svijeta dovela je do toga da sam mogao primijeniti onih 5 faktora uspjeha o kojima pišem.

Bez inicijalne predanosti i povjerenja u božansku svijest izvan sebe sigurno ne bih našao mir, snagu i ljubav koje su temeljem mog sadašnjeg postojanja. Od srca Vam

preporučam direktnu komunikaciju s Bogom jer kanal je uvijek otvoren i spreman. Samo pitajte i odgovorit će Vam se.

Usmjereno

Sigurno ste svi imali situacije kada ste suočeni s izborom i potrebom da nešto odlučite. Okolina, roditelji i sve što ste naučili Vam govori da učinite jedno, a Vi osjećate da baš trebate nešto drugo, ono drugo. Greška koju radimo je da pratimo ono što je razumski bolje i ono što je logično jer je ovo drugo izgleda lošije po nekim logičnim standardima, a tada postanemo jako nesretni.

Jednom sam prihvatio nešto što je izgledalo lošije, a ispalo je super. Kada sam završio prvu godinu fakulteta dobio sam ponudu da idem raditi u Rusiju na luksuzni riječni brod za turistička krstarenja za plaću od 2.500 dolara mjesečno. U isto vrijeme sam imao ponudu da ostanem raditi na fakultetu u Hrvatskoj radeći jednu važnu studiju, ali za 200 dolara mjesečno. Na opći šok svih poznatih, ostao sam u Hrvatskoj jer sam osjećao da je to prava stvar. Prihvatio sam posao koji u tom trenutku nisam znao raditi, ali odmah se pojavila osoba koja je bila stručnjak u tome i koja mi je pomogla. Pojavila se i osoba koja mi je dala da besplatno živim u jednom stanu preko ljeta. Sve što mi je trebalo da uspijem se pojavilo. Kao rezultat tog rada, dobio sam puno više nego da sam išao u Rusiju. Dobio sam stipendiju za privatni fakultet, priliku da se zaposlim i dalje te besplatna putovanja u Sjedinjene Države.

Uvjetovanost

Kad god sam slušao glas iz nutra, sve je ispadalo dobro. Što idem stariji sve mi je teže tako djelovati. Lakše mi je bilo prije. S godinama valjda imamo više izgubiti pa smo si nametnuli te okove. Što sam si to nametnuo da imam izgubiti? Što me sprječava da budem zaigran? Nametnuli smo si što piše u svetim knjigama, u udžbenicima, u propagandi, na reklamama, na etiketama proizvoda i u savjetima mame i tate. Sve smo to ugravirali u svoje umove i to nas sputava.

Sada bih vas zamolio da napravite vježbu. Postavite si pitanje: **Što me uvjetuje na način da me sputava? Čime uvjetujem svoju sreću, svoj uspjeh, svoje zadovoljstvo i svoj život?**

Uvjetovanje prelazi u naviku i onda zaboravite odakle Vam ta navika, zašto nešto ne želite ili ne možete. Zaborav je problem.

Publika 1: Da bih bio sretan trebam imati što god? Novaca.

Ivan: Ako nemaš novaca onda nisi sretan? Odlično, to je dakle jedno uvjetovanje. Jeste li čuli za pojam bezuvjetna sreća? U teoriji možda 😊.

Publika 1: Postoji li sreća kao konstanta?

Publika 2: Svugdje i uvijek, samo što to ne vidimo.

Ovo je što je publika napisala na pano da moraju imati da bi bili sretni:

- novaca, jako puno
- zdravlje
- prijatelje/prijateljice
- ispunjenost na poslu

- uspjehnost u obitelji
- sitost
- kada si stvorim sliku o nečemu da nešto točno tako bude, pa ne bude
- ispunjenje očekivanja
- hobi
- dobar izgled
- dobar glas
- pažnja
- položaj u društvu
- vremenske prilike

Bit ću sretan kad:

- Ne znam.
- Već sam sada sretna.
- Sad.
- Svaki put kada izaberem da budem sretna.
- Blagoslovljeno sam sretna.
- Kad se riješim mentala.
- Kad upostavim odnos s djecom.
- Kad važnost zamjenim ljubavlju.
- Kad nesigurnost zamjenim ljubavlju.
- Kad upišem postdiplomski u Ljubljani.
- Kad odem u New York.
- Odsustvo boli.
- Kad budem imala dijete.
- Kad budem mogao drugima više pomoći.
- Kada shvatim da mogu biti sretna.
- Kada budem imala srodnu dušu za partnera.
- Kada budem voljena / neuvjetovana ljubav.
- Kada moj život bude ljepota / kvaliteta života.
- Peugeot 207 CC, tirkizne boje
- Kuća kraj mora
- Kad zavolim više sebe.

Ivan: Dakle, imamo sobu punu nesretnih ljudi. Ili su svi sretni?

*Publika 1: Kad je jugo nismo sretni, a kad je bura onda jesmo.
Publika 2: Danas smo sretni jer smo sve svoje stavili sa strane i došli ovdje u zatvorenu okolinu.*

Ivan: meni je Big Brother odličan sociološki ekperiment. Tamo imate petnaestak ljudi koji inače žive nezadovoljne živote u svom svakodnevnom okruženju. Vjerojatno su im za probleme krivi ljudi oko njih i vjeruju da kada bi se samo mogli maknuti od njih i dobiti priliku za novim početkom da bi sve bilo dobro. Tada ih sve skupa zatvore u jednu veliku kuću s vrtom i u roku od 24 sata ti ljudi stvore sve one iste probleme koje su imali kod kuće. Problemi očito nisu izvan nas.

Nekada se stvarno dogodi transformacija kada ljudi odu u drugu sredinu, u drugi grad ili zemlju. Nisu opterećeni što susjed misli i što roditelji očekuju. Ima jedna izreka: ***Kad biste znali koliko ljudi malo razmišljaju o vama prestali biste se brinuti što misle o vama.*** A mi smo opterećeni upravo time.

Pet stvari koje svakodnevno možete prakticirati

U odličnoj knjizi engleskog autora Johna C. Parkina pod nazivom «Jebe mi se – najuzvišeniji duhovni put», možete pronaći uputstva za 5 stvari koje svakodnevno možete sebi napraviti. Ne da trebate nego ćete željeti, ne da ćete željeti nego nećete moći bez toga.

*Opusti se
Prepusti se*

*Prihvati
Nepristrano promatraj
Svjesno diši*

Jeste li se sposobni opustiti? Da, kad popijete ☺.

Što se dogodi kad se opustite?

Radite li uzdahe kada sjednete i kada je nešto gotovo. Radite ih češće!

Napeti ste? Osjetite ramena. Cijeli stres vam se skuplja u zglobovima, ramenima, koljenima i laktovima. Zglobovi su kolektor negativnih emocija. Gledano fiziološki tu ide sve negativno, cijeli stres.

Znate da je da Vinci spavao svakih 4 sata po 15ak minuta. Držao je ključeve i kad bi se skroz opustio ispali bi mu ključevi na pod i probudili ga. Osobno volim spavati, ali znam koliko me uništi dugoročno kada previše spavam.

Tko radi neke trehnike opuštanja?

Publika 1: Ja brojim novce.

Ivan: Kada se nakon opuštanja opet pokreneš, ono mjesto gdje najviše osjetiš bol je mjesto gdje najviše stresa akumuliraš i gdje najviše pritiska stavljaš. To je kao kad idemo u masera pa nam razbija čvorove u mišićima kao da smo rudari, a zapravo po cijeli dan samo sjedimo. To naše psiho-fizičko stanje je gore nego da cijeli dan kopamo. Stišćemo se kad ne prihvaćamo i kad se ne prepuštamo.

Postoji razlika između svjesnog i nesvjesnog disanja. Bez čega najmanje možemo? Bez zraka, pa bez voda, pa tek onda

bez hrana. Zamislite, bez nečeg što uopće ne vidite možete samo par minuta pa samo par dana bez nečeg tekućeg, a najduže možemo bez nečeg krutog. Ako pogledate što je važno, onda možemo stvari poredati po važnosti na ovoj skali bez čega najkraće možemo živjeti. To bez čega možemo samo par minuta najmanje gledamo kao da nije važno. Važnije je koje je marke izvorska voda u boci ili koju namirnicu ćemo izabrati, ali skroz je nebitno kako i što dišemo. A čak i kada dišemo onda dišemo prsima umjesto stomakom, a to je pokretač povećanja svijesti. Sve je u disanju. Sve alatke za povećanje svijesti su u disanju.

Znate li da je današnje društvo jako osviješteno? Svi su modno osviješteni, seksualno osviješteni, ekološko osviješteni ili zdravstveno osviješteni, ali rijetko nailazimo na čisto osviještene ljude, osviještene bez pridjeva. Možemo reći da su pridjevno osviješteni zapravo unesviješteni.

Zapitajte se koliko puta dnevno mijenjate stanje svijesti. Minimalno dva puta, kada se budite i kada idete spavati, ali je li to dovoljno?

Moja preporuka za neke tehnike osvještavanja i proširivanja svijesti:

- 1.Hrana (svaka hrana nosi određenu vibraciju i direktno utječe na razinu svijesti u tijelu, bilo pozitivno ili negativno)
- 2.Reiki
- 3.Yoga
- 4.Meditacija

Može Vam netko objašnjavati što je hrana i kakav je okus, ali ako nikada niste probali, ne možete znati. Ni ne znate da hrana postoji. Probajte, moja objašnjenja vam ne mogu pomoći.

Način na koji stojite također određuje Vaš stav i samopouzdanje. Tijelo Vam odaje stanje duha. Meni je prirodno stajati uspravno i sjediti uspravno. Rekao sam si da ću sjediti uspravno. Ljudi koji sjede po cijeli dan trebali bi si kupiti najbolju stolicu. Ali ne, neće uložiti u stolicu nego u najskuplji kompjuter. Ono u što ulažete novac određuje što vrijednujete. A u pravilu ulažemo u gluposti dok ovo što je bitno zanemarujemo jer kao možemo bez toga.

Kako stojim je bitno, kako se krećem, kako dišem i kako govorim je bitno. Budite par minuta dnevno u svjesnom disanju. Kad vas je strah obratite pažnju kako dišete, kad nemate snage nešto napraviti, kada ste zaljubljeni, kada ste smireni, i vidjet ćete razliku u disanju. Neka vam to da odgovor o važnosti disanja i što možeš napraviti. Prije sam disao na prsa, ali sam se istrenirao i prebacio na stomak. Ništa vas ne sprječava da se opustite i da svjesno dišete. Ovo nije teorija, ovo je nešto praktično što možete napraviti.

S prihvaćanjem i prepuštanjem je malo druga priča i tu se možete spriječiti jer nije toliko stvar fizičkog djelovanja. Prepuštanje je što sam govorio, osjetio sam što sam trebao napraviti i napravio sam suprotno razumu. To je intuicija. Prepuštanje ne znači neaktivnosti i nedjelovanje. Što inače radimo? Mi zapravo ne djelujemo. Mi nemamo akciju, već neprestano imamo reakciju. To znači da ste zarobljeni, a to je suprotno od slobode. Netko nešto kaže, a Vi reagirate. Netko nešto učini, a Vi reagirate. Vi ste istog trena rob te situacije i okolnosti.

Stanite, nemojte reagirati nego napravite novu akciju. Djelujte slobodno od toga. Jedan od dokaza da je reakcija reakcija je kada Vam je nakon toga žao. Što znači ne reagirati, već djelovati s novom svježom akcijom? Netko se nešto naljuti i kaže Vam svašta. Vas to povrijedi i Vi uzvratite

istom mjerom i kažete sve što skupljate godinama. To je bila reakcija na tuđu provokaciju, izašlo je nešto što Vam je žao da je izašlo i pogoršalo je odnos. Umjesto reakcije, možete stati, ne povući se plaćući, i kazati: «Ne znam što je ušlo u tebe, govoriš gluposti. To neću dopustiti, to me povrjeđuje, molim te smiri se.» Dakle, ne ići protiv sebe. Sebe se mora obraniti. Želja svakog bića je da opstane, ne da ga drugi satru. Imate pravo postojati. Nereagirati ne znači pustiti druge da rade što god hoće, nego djelovati pozitivno. Kada nam netko nešto opljačka u državi onda bi «reakcija» naroda bila da svi izađemo na ulice i opljačkamo sve što se ima za opljačkati. A pozitivna akcija bi bila da napravimo nešto konstruktivno, ne destruktivno. Akcija je u pravilu konstruktivna, a reakcija je destruktivna. Kad reagirate onda ste uvjetovani, a kada ne reagirate već djelujete, slobodni ste.

Prihvaćanje smo prošli, to je sve se događa za moje najbolje dobro. Nisam žrtva, ne čekam da mi netko nešto servira, djelujem i prihvaćam. Znam da je sve dobro.

Buđenje

Spavamo u dubokom snu. Sve što trebamo napraviti je probuditi se. Tjerajte se da napredujete. Dovedi te se u situaciju iz koje ne možete više izaći i koja Vas tjera da rastete. Isto je s pisanjem ove knjige i držanjem seminara, oni su alat koji me tjera da rastem i širim svoju svijest i mijenjam se jer na seminarima mogu govoriti samo iz svojeg vlastitog iskustva, što znači da moram proživjeti i doživjeti ono što govorim. Ponekad poželim lupati glavom o zid u kakve se situacije dovedem, ali one me izbacuju iz rutine, navike i uljuljanosti u udobnost svakodnevice. Sve što trebamo napraviti je **PROBUDITI SE**. To je odluka, a cijeli život je određene našim odlukama.

Ujutro kada se probudite idete se ustati. Kada se ustanete? Kada odlučite, onda se ustanete. Sve je stvar odluke. Dok se ne odlučite znači da ste odlučili biti u stanju u kojem jeste. Ono što često radimo je da se ujutro probudimo i pomislimo tko će sada ići na posao, kako je vani hladno i kišno, želim se izležavati. Dakle, imamo žalopojku i onda se ustajemo i idemo na posao koji nam se ne sviđa. Odlučimo se ustati. Cijelo vrijeme jedno mislimo, drugo činimo. Mislimo kako se ne želimo ustati, govorimo da se ne želimo ustati i onda se ustanemo i odemo na posao. Što nije u redu u ovoj slici? Pošto su djela snažnija od riječi, a svemir sluša ne samo što mislimo i govorimo, već i što činimo, onda poruka koju šaljemo u svijet uvijek ovisi o onome što ćemo učiniti. Ako mislimo da ne želimo ići na posao i govorimo da ne želimo ići na posao, to ništa ne znači ako se uredno spremimo i odemo na posao. Mi u tom trenutku svijetu i svemiru jasno i glasno govorimo da obožavamo svoj posao i da želimo ići tamo svaki dan.

Nedoslijednim ponašanjem sa samima sobom rušimo svoj integritet. Integritet je kada imamo jedinstvo misli, riječi i djela. Integritet je kada je ono što mislimo isto onomu što govorimo i isto onomu što činimo. Jedan od ključnih razloga propasti sadašnje civilizacije je u pravo nedostatak integriteta i karaktera. Čak se dogodi da imamo ljude koji imaju integritet pa rade stvari naopako. Recimo, imamo bivšeg predsjednika Sjedinjenih Država koji bi pomislio kako treba bombardirati i okupirati jednu zemlju. Onda bi to kazao svima preko televizije i jako brzo isto to učinio. To što je imao integritet nije puno pomoglo toj bombardiranoj zemlji. Ono što je nedostajalo je karakter, a karakter je kada integritetu dodate ispravnost i ispravno djelovanje.

Napravite odluku da želite promijeniti svoj život!

Tendencija ljudi je da idemo u neaktivnost. Teške nas energije okružuju - hrana, ljudi, mediji i negativnosti. Svi kolektivno upadamo u kaljužu i teško se izvući. Kada ste svjesni da Vas to vuče onda je najbolje da djelujete i dovodite se u situaciju da ne možete ne djelovati. Jedna od stvari koju sam napravio je bila organizacija prvog javnog seminara. Kada seminar oglasiš na internetu, kada radio napravi intervju pa i Slobodna Dalmacija napravi intervju, onda više nemaš izlaska. Postoji rok, tog i tog dana u to vrijeme kreće seminar i imaš točno ograničeno vrijeme u kojem trebaš postići neke stvari. Kada si postviš nešto što te prisili, htio ne htio, da moraš ostvariti neke stvari onda ne možeš upasti u lijenost. Osmislite način da si postavite neodgodivu situaciju. Kod nekih ljudi pali kada prihvate nešto napraviti za druge ljude i onda ne mogu to ne uraditi jer će ti ljudi misliti da su neodgovorni i nezreli.

Neka bude neizdrživo, da ne možete više odgoditi promjenu. Razlog zašto nam je nekada toliko teško je zato što čekamo do zadnjeg kraja da nešto napravimo, kada je već neizdrživo teško. Ako se poznajete, prisilite se da morate napraviti promjenu. Svi ljudi će se urotiti da Vas dovedu do ludila. Svi će od jednom imati problem koji ima veze s Vama i silit će Vas da se preispitujete i rješavate stvari prema ostvarenju cilja.

Kada odgađamo ispunjenje onda radimo izliku. Tako da se možemo kasnije žaliti i biti si važni. Otkrit ću Vam tajnu. Možemo si biti važni i na ljepši način. Na žalost, koristimo se razmaženim tehnikama da zadovoljimo svoje potrebe.

Koji centar me vodi u svakom od aspekata života?

Svi imamo motor koji nas pokreće. Imamo glavni motori te pomoćne motore. Postoji dakle jedan ili dva glavna koji nas guraju naprijed. Svi imamo te motore.

Poznati američki autor programa samopomoći, Tony Robbins, u svom programu *Sedam majstorskih koraka do promjene* govori o motorima koji nas pokreću i o 6 ljudskih potreba koje uvjetuju naše odluke.

Ako malo razmislimo vidjet ćemo da je sve određeno našim odlukama. Svaki dan donosimo razne banalne odluke, poput hoću li se ujutro ustati ili ne. Meni je, na primjer, spoznaja jedan od glavnih stvari zašto nešto radim, odnosno samospoznaja. To mogu postići već sutradan. Razlog zašto se još nisam samospoznao je zato što volim ovu dramu. Lijepo mi je tu. Da mi nije lijepo spoznao bih se u roku od 7 dana. Svaki životni i duhovni učitelj će Vam kazati da se možete spoznati, prosvijetliti, u roku od par dana kada to odlučite. To je stvar odluke. Odluči i postići ćeš! Ali ne, mi ćemo radije to razglabati, 5.000 godina ljudske filozofije, pa ćemo se grupirati, praviti institucije i raspravljati tko je u pravu, a tko ne.

Tu samo treba odluka. Kažite si: Da, probudit ću se! Mi zapravo volimo tu dramu. Međutim, ne mora biti drama. Može biti komedija, avantura ili mjuzikl. Ali ne, mi volimo dramu. Bolesnu, morbidnu dramu. Mi smo autori morbidne drame, i još glumimo u njoj i ujedno smo publika. Osmislili smo dramu, odglumili ju i onda još sebi plješćemo od tuge jer nas je kao eto dirnula. Dirnuti smo ljudskom dramom.

Zašto se nećete probuditi? Odgovor je zato što ste tako odlučili. Lijepo Vam je, volite biti u iluziji, u snu. Priznajte si da volite iluziju, da Vam je lijepo u njoj. Kada si to priznate promijenit će Vam se pogled na život. Čim si priznate znači da ste svjesni da ima drugi razlog. Sve što činimo u životu, sve što ljudi hoće na kraju, kada kopate i kopate duboko, otkrijete da je to želja za samospoznajom. Koja god kultura u svijetu bila u pitanju, svi se na kraju samo žele spoznati.

Odluke

Tony Robins nas navodi da je bitno znati da odluke koje donosimo u životu kroje našu sudbinu, a u svakom, baš svakom, trenutku donosimo 3 sudbinske odluke:

1. *Na što se usredotočujemo* (gdje ide fokus tamo teče energija): Na što se usredotočite tamo ćete biti uspješni. Poslovni, osobni ili društveni život?
2. *Što nam to znači*: Što nam nešto znači će odrediti kako se osjećamo u vezi toga, a osjećaji su gorivo života. Ako kada netko umre Vama to znači da je to tragičan dan i da je to najveća tuga, osjećat ćete se na jedan način. Ako Vam je značenje u glavi da je nečija smrt predivan trenutak, da se taj čovjek oslobodio, taj ćete dan slaviti. Dakle, isti događaj, dvoje ljudi, dva različita osjećaja. Osjećaji su ti koji ti daju gorivo. Nemojte brkati emocije i osjećaje. Emocije su fizičke reakcije. Vaši hormoni izlučuju kemikalije koje se izmiješaju i događa se emotivna reakcija u tijelu i umu. Osjećaji su nešto iskonsko, ono prvo. Oni su govor duše. Riječi su govor uma, djela su govor tijela. Osjećaj je ono prvo neiskvareno gorivo, prvi izričaj tebe. Ako mi je nešto značajno može se dogoditi da padnem u emotivnu komu ako se to raspadne.
3. *Koja nam je akcija*: Što ću učiniti u vezi toga? U fizičkom svijetu je potrebna naša akcija, jer je takav

zakon svijeta. Što ću učiniti u vezi ičega. Ako vas partner prevari, što ćete učiniti u vezi toga? Akcija će biti određena fokusom i značenjem toga.

Više obratite pažnju na ono što osjećate, a manje na ono što mislite. Osjećaj je neiskvaren, a misao je opterećena i iskvarena prijašnjim iskustvima, svjetonazorima, vjerovanjima, predrasudama, stavovima i svim drugim smećem.

Da Vam ilustriram kako baš u svakom trenutku donosimo odluku o tome na što ćemo se usredotočiti, što će nam to značiti i što ćemo učiniti u vezi toga, ispričat ću vam jedan događaj od prije par godina. Vozio sam se autom s jednom prijateljicom između Splita i Šibenika, starom cestom preko Boraje gdje je sve izgorjelo. Sa ceste se u daljini vidi obris jedno izgorenog brda gdje ništa nije ostalo, samo se žutila trava na ljetnom suncu i na vrhu brda je stajalo par crnih izgorjenih stabala s plavim nebom kao pozadinom. Komentirao sam kako li su predivna ta crna stabla s plavim nebom u pozadini, kao iz bajke. Prijateljica je odgovorila da ne može vjerovati da sam i u tom ruglu uspio naći nešto lijepo. I gle, u tom je trenutku i ona vidjela da je stvarno lijepo. To je zato što je moj fokus bio na lijepom. Moj životni fokus je da gledam na lijepe stvari. I takav sam. Scena je bila odvratna, ali kada ti fokus ode na ta stabla vidiš ljepotu kao u zen slici. Svjesna odluka da moj fokus ide na određene stvari pomaže mi u ostvarivanju životne vizije koju imam, koju svi imamo.

Kada se šetaš ulicom, ovisno od tvog fokusa iskustvo te šetnje će biti drugačije. Gledaš li bilborde i reklame iz nekog shopping centra ili gledaš ljude?

Publika 1: Gledam ljude u oči!

Ivan: U oči? Jeste li kada gledali ljude u oči?

Publika 1: To je u Zagrebu teško.

Publika 2: Kad svi gledaju u pod.

Publika 1: Ako gledaš ljude u oči primijetit ćeš da svi gledaju u pod.

Ivan: Čak i ako Vam se sretnu pogledi, odmah se razmaknu.

Publika (svi): Da!

Publika 1: A to jasno pokazuje gdje smo.

Publika 2: U Zagrebu.

Svi: smijeh.

Ivan: Sretan sam što sam išao na druge kontinente i kada se god vratim u Hrvatsku vidim da su svi u crnom i sivom. Evo, i moj je kaput crn jer nisam uspio naći svijetli. Možda sam trebao bolje tražiti. Kod nas je sve crno i sivo.

Publika 1: Pa i časne sestre i popovi su u nas u crnom. To je njihova boja, odnosno neboja.

Ivan: Ljudi koji bi najmanje trebali biti u crnom. Znaite, kada odete u one «nerazvijene» zemlje, svi su nešto bezrazložno veseli, sve je u milijun boja i šarenilo na sve strane. Vратиш se u Europu, a svi su nešto ozbiljni, uštogljeni, u crnom i sivom. Mi smo, eto, jako napredni. Imamo razna civilizacijska dostignuća, imamo autoputeve, avione i hotele, ali smo mrgodni i ne znamo se pogledati u oči.

Što se tiče odluke da nečemu pridamo značenje, to se jako jednostavno može ilustrirati usporedbom dvoje ljudi u jedno snježno jutro. Dakle, cijelu noć je padao snijeg i ljudi se

ujutro bude da bi ih dočekalo pola metra svježeg snijega. Jedan čovjek treba ići na posao i pomisli kako sada mora odtrpati auto, voziti po zatrpanim cestama i potrošiti pola dana vozeći se po gužvi. Njegov je dan uništen, a on je depresivan. Drugi se čovjek budi u kući preko puta i ugleda isti takav dan i iste uvjete te osjeti sreću. Taj čovjek ide skijati na obližnju planinu i uživati će u svježem snijegu. Značenje koje su ovi ljudi dali nekoj situaciji je odredilo kako su se osjećali u vezi nje. Naše emocije nisu vezane za vanjske okolnosti već za značenje koje im dajemo.

Odluke koje donosimo stvaraju nacrt našeg života. Razmislite, mi smo arhitekti i dizajneri vlastite budućnosti jer svojim odlukama stvaramo nacrt života. Stvaramo putanju, brzinu kretanja i odredište. Sve što nam se sada događa rezultat je prijašnjih odluka i odabira. Možda i nemamo beskrajno slobodnu volju, ali imamo slobodu izbora između nebrojeno puno mogućnosti. Kako je jedan mudri čovjek divno rekao: "Imamo slobodu kretanja u smijeru ili suprotno od smijera sudbine." Bol i patnja nastaje kada se krećemo suprotno od sudbine, suprotno od onoga što osjećamo kao svoju najdublju misiju i razlog postojanja. Život nema unaprijed urođenu svrhu. Svrha života je dati svrhu životu. Koju svrhu ti daješ svom životu?

Razmisli još jednom o jednom segmentu života u kojem ti stvarno dobro ide. Zatim razmisli o nekom segmentu života u kojem ti ne ide baš tako dobro. Što možeš učiniti s tim segmentom gdje ti ne ide najbolje? Po čemu ti to ne ide najbolje? Ide li nam dobro ili ne sudimo po tome je li to u skladu s našim nacrtom života ili nije. Ako s nečim nismo zadovoljni možemo ili to unaprijediti i postići očekivano ili promijeniti nacrt. I jedno i drugo će dovesti do sreće i zadovoljstva. Umno je puno lakše uložiti energiju u ostvarenje želje, ali je duhovno puno vrijednije shvatiti je li

ta želja uistinu potrebna i je li možda poželjnije promijeniti nacrt i očekivanja. U svakom slučaju, održavanje statusa quo nije pametno jer to dovodi do patnje.

Kada patimo možemo:

1. Kriviti događaje, ljude, sebe
2. Promijeniti životnu situaciju
3. Promijeniti nacrt

Navijam da uvijek izabereš 2 ili 3! Jedan nije od nikakve koristi osim što garantira dugotrajni očaj. Ako je očaj ono što tražiš, onda je broj 1 baš za tebe :)

Aktivno promatrajte svoje odluke. Nadam se da će Vam to ući u naviku. Promatrajte koje potrebe zadovoljavate svojim odlukama. Ako nismo svjesni svojih potreba onda smo slijepi robovi. Dovoljno je biti rob, ne treba biti još i slijep. Kada znate da ste rob onda se barem možete osloboditi i nitko Vam ne može biti kriv ako se ne oslobodite. Vjerujem da će svjesno donošenje odluka dovesti do tolike promjene da nećete moći više živjeti na stari način.

Uvjetovanost odluka

Dakle, rekli smo da u svakom trenutku donosimo 3 odluke. Te su 3 odluke uvjetovane:

1. Potrebama,
2. Uvjerenjima i
3. Emocijama.

Ljudi ste od mesa i krvi i ove 3 stvari utječu dok ne prestanu utjecati. Na mene još uvijek utječu. Uvijek ih ima, dok ih jednog dana ne bude. Možete imati dva čovjeka koji imaju istu potrebu. Recimo da je to potreba da budu važni. Dva

čovjeka te ista potreba da budu važni. Recimo da je jedna od tih osoba Majka Tereza koja pomaže potrebitima. Druga osoba je čovjek koji veže dinamit oko sebe i raznese se sa svim putnicima u avionu. Zadovoljavaju jednu te istu potrebu da budu važni, ali ono što je različito jeste uvjerenje.

Uvjerenje će odrediti način na koji ćemo zadovoljavati svoje potrebe. Ako recimo imate potrebu za ljubavlju onda će ono što vjerujete odrediti način na koji ćete zadovoljiti tu potrebu. Potrebu za ljubavlju možete zadovoljiti s ljubavnim partnerom, okružujući se djecom, nesebičnim služenjem društvu, ili nečim sličnim. Ovo sada možete primijeniti i na sve ostale potrebe.

Emocije se akumuliraju u Vašem tijelu i filtriraju Vaše potrebe. Trauma je emocija, ljutnja i mržnja su emocije. Emocije su kemijske reakcije u tijelu uvjetovane razmišljanjem i akumuliraju se u tijelu te ih treba izbacivati. Nataložene emocije se izbacuju energetskim i fizičkim tehnikama.

Publika 1: Može li se razgovorom o problemu izbaciti negativna emocija i time riješiti problem?

Ivan: Ako se jednom naljutiš neće te to ubiti. Razgovorom možeš riješiti nešto što je svježije i što nije nagomilano. Razgovorom također možeš prestati gomilati ono od prije, dakle zaustaviti stvaranje novih neagitivnih emocija, ali ne možeš riješiti one koje su već nataložene. Za njih je potrebno djelovanje putem fizičke aktivnosti ili energetske tehnike za iscjeljivanje tijela. Hormonalne reakcije se gomilaju, ali ako ih prestaneš stvarati tijelo se kroz neko vrijeme i mjeseci regenerira. Tijelo je pametno i samo sebe iscjeljuje. Svaku nekoliko mjeseci naša se tijela i svi unutarnji organi potpuno

obnove da to nisu oni isti organi pred neko vrijeme. Ali traumama se treba nekako izbaciti.

Rad na sebi traži da se bavite sobom u cjelini. Svojim tijelom, umom i duhom. Treba se baviti sa svojom trojicom jer smo svojom trojicom. Tehnikama koje hrane tijelo, um i duh. Mnogi ljudi koji se bave razvojem svojeg duhovnog života naprave grešku da zapostave svoje tijelo ili um. Ali dok god živimo u tijelu ono zahtjeva da se bavimo njime.

Kada vidite emocije koje non-stop ponavljate, shvatite da su to navike. Ako se često ljutite ili frustrirate, to radite iz navike. Zaustavite se i recite si da to nije Vaše prirodno stanje. To je navika i ne treba Vam. Dakle, prvo osvijestite pa onda odlučite. Prvo vidite sebe i onda donesete odluku da se promijenite. Ako vidite da imate uzorak reakcije to znači da nešto nije u redu. Nije normalno da na različite situacije reagirate isto.

Potrebe

Idemo sada vidjeti koje su to glavne potrebe koje uvjetuju naše svakodnevne odluke.

Tony Robbins navodi da su to:

- Izvjesnost (sigurnost)
- Neizvjesnost (raznovrsnost / nesigurnost)
- Značaj (važnost)
- Veze i ljubav
- Rast
- Doprinošenje

Svi zadovoljavamo svih 6 potreba u nekom omjeru. Svi žele zadovoljiti svih 6 i zadovoljavaju ih na nekoj razini.

Izvjesnost znači da imamo neku razinu sigurnosti i izvjesnosti u stvari oko nas.

Neizvjesnost je potrebna jer bismo inače umrli od dosade kada bi sve bilo poznato i isto. Netko voli malo manje, netko malo više, nismo svi isti.

Značaj ili važnost se podrazumijeva u smislu ne samo da Vam ljudi daju na važnosti, već da imate značajnu ulogu u nečemu, da dobijete pohvalu, da ste dobro napravili, da ste bitni, da ste sebi važni, da ste važni obitelji ili značajni društvu i tvrtki u kojoj radite. Svi imamo potrebu da nas se prihvati i da smo nekome bitni, pitanje je samo koliko je nekome bitan ovaj dio.

Što se tiče veza i ljubavi, namjerno je stavljeno oboje jer se u današnjem društvu brkaju ove dvije stvari pa ljudi misle da su veze ljubav, odnosno da je romantika ljubav. Romantičnost je vezanost, zato to zovemo veze, a ljubav je nešto bezuvjetno. Mi uglavnom imamo veze, odnosno odnose. Ja u odnosu na nekog, ti u odnosu na nekog. I vi imate odnos, odnašate se. Tu se zna nekada dogoditi i ljubav. Tu su i obiteljske veze, prijateljske, poslovne i društvene. Ako čovjek prevaziđe svjetovne veze dolazi do bezuvjetne ljubavi.

Rast znači da ste uvijek malo veći, bolji i širih vidika. Rast je neizbježan. Prvo rastemo pa se smanjujemo. Rastemo mentalno i emotivno. Problem je kada se sputavamo i začahurimo i ne dopuštamo da rastemo zbog pretjerane sigurnosti.

Svi imamo potrebu doprinosti ljudima van sebe. To je naš doprinos boravku ovdje, kao ulaznica za biti na Zemlji. Kao,

kad si već ovdje da nešto i doprineseš. Sve je u pojavnom svijetu sebično, nemoguće je nesebično. Zašto je sve sebično? Zato što čak i kada pomažete drugima, Vama je dobro. Na duhovnoj je razini sve sebično zato što postoji samo jedno, nema dvoje.

Dvije od ovih šest potreba su ključne, ali će za svakog biti druge dvije. To su dvije koje najviše cijenite, ne promišljanjem o sebi i iluzijom, nego promatrajući način na koji živite. Treba vidjeti koje od ovih dvije težite i želite postići cijelo vrijeme svojim ponašanjem. Ako promotrite kako se ponašate i kako živite i koje odluke donosite, jasno ćete vidjeti koje dvije od ovih šest potreba najviše i najčešće zadovoljavate.

Razlog zašto ih identificiramo je, ako ne znate koji su glavni motori, imat ćete problem što nećete znati kazati drugima koje su Vam potrebe, pa kad ih oni ne zadovoljavaju onda ćete biti nezadovoljni, a nitko neće znati zašto. Ako Vam je potrebno da Vam nekada u firmi kažu bravo, onda im to možete kazati kada znate da Vam to treba. Ako sa sobom niste na čisto da Vam je sigurnost najbitnija, ako Vam nije zadovoljena raspast ćete se u komadiće. Kada znate koje Vas dvije potrebe guraju, koje Vas drže, onda ćete se pobrinuti da su Vam one sigurno zadovoljene.

Ako si napravite bajkovitu sliku o sebi onda ćete si zadovoljavati bajkovite potrebe i nećete biti zadovoljni. Kada sam sebi počeo raditi ovu vježbu mislio sam da su mi ljubav i doprinošenje najvažnije. Onda sam vidio da to nije baš tako, to je neka idealna slika, ali kada sam promatrao sebe iskreno vidio sam da mi je značaj/važnost motor. Volim biti značajan u organizacijama, u društvu, ne kao celebrity, već kao osoba koja može napraviti nešto konkretno, odgovorna osoba, to me gura naprijed i daje mi i materijalnu korist koja mi

omogućavam da budem tu. Kada sam vidio da imam odličnu plaću, a nemam to uvažavanje bio sam nesretniji nego kada sam imao uvažavanje s malo manjom plaćom.

Tako počnite i Vi sebe promatrati. To ne znači da bih bio zadovoljan s manje sigurnosti, ne, svi trebamo zadovoljiti na nekoj razini svih šest potreba. Ne možete funkcionirati da Vam jedna nedostaje. Međutim dvije su glavni motori, a ostale us pomoćni.

Publika 1: A što je s onim da ne trebamo polagati nadu i pažnju u ono što drugi ljudi misle? Gdje je granica dokle je u redu da nam je to važno, a gdje granica odakle se osjećam loše ako mi netko ne kaže da sam dobra.

Ivan: Granicu ćeš znati kada digneš nos kada te netko ne pohvali. Ako te se ne pohvali, a ti nastaviš funkcionirati normalno to znači da si u redu s time. Ali ako te to vrijeđa već si zastranila i sama tvoja reakcija će ti odati granicu. Ovdje je važnost ne samo da te se tapše po ramu, već i pitanje jesi li osoba koja će preuzimati odgovornosti, brinuti se da sve funkcionira i da ti se drugi mogu obratiti. Također, da u obitelji doprinosiš, hraniš svih, brineš se za kuću, na poslu vodiš odjel ili firmu, a u društvu vodiš volontere i ljudi misle da si bitan dio zajednice.

Kada znate 6 ovih potreba, vidjet ćete što vas motivira. Nitko vas ne može motivirati nego vi sami sebe. Netko može stvoriti uvjete da se vi motivirate, ali motivacija je na vama. Kada netko zna što vas motivira on može proizvesti okolnosti i uvjete da vas motivira, ali motivacija je na vama. Isto tako možete sami stvoriti uvjete da se motivirate. Ako vam je važnost bitna, onda nećete raditi nešto nevažno ili nevažne poslove. Sebe ćete stavljati u situacije u kojima ćete

zadovoljiti tu potrebu. Ako se idete dovesti u situaciju koja je suprotna tome onda možete stati i razmisliti.

Osobna vizija i misija

Za promijeniti se i uspjeti, važno je znati sebe. Sve ovo radimo da se upoznamo. Jeste li uspješni barem jednu stvar o sebi doznati koju niste znali prije ili barem osvijestiti?

Publika 1: Samo da vidim u bilješkama.

Publika (svi): smijeh.

Ivan: Meni se najviše stvari razjasne kada dođem sam doma ili se vozim u autu. Važno je ZNATI. Znati tko sam ja u ulogama i tko sam ja zapravo. Znati što radim ovdje relativno i gdje idem apsolutno. Znati koji mi je opći cilj i kako ću doći do njega.

Znate kako vam u firmama govore da imaju viziju i misiju i peru Vam mozak s time. Kažu nam da im je vizija nešto ovako: *Mi smo najbolji svjetski proizvođač deterđentata.* A misija: *Zadovoljavamo potrebe kupaca, zaposlenika i vlasnika.* To su tipični klišeji. Čak su me plaćali da ih pišem. Ali prava vizija zahtjeva analizu zašto Vi postojite kao osoba. **Zato počnite misliti što birate biti pa će ono što ćete raditi doći samo od sebe.** Otkrijte svoju viziju pa će misija biti jasna.

Evo u ruci držim šišarku. Što vidite? U šišarki je šuma smreke. Kada šišarku staviš u zemlju i zaliješ je onda iz nje izraste smreka koja baci nove šišarke i iz njih izrastu druge smreke i nastane šuma. Mi kao ljudi vidimo samo šišarku. Čovjek s vizijom kada vidi šišarku onda ne vidi šišarku nego vidi cijelu šumu stabala. Kako će tamo doći je definicija

njegove misije. Vizija je šuma smreke, a misija je što mora napraviti da od šišarke dobije šumu smreke. Šišarka sve zna.

Publika 1: Može se ići još dalje od šume.

Ivan: Kako? Posijeće se šuma i napravi namještaj?

Publika 1: Prodaš namještaj i dobiješ novac.

Ivan: Evo jedan od vas gledajući šišarku vidi novac. Najveći ljudi u povijesti su gledajući sjeme vidjeli nešto veliko, nešto nedokućivo ograničenom umu.

Ta šišarka kada nastane ima sve informacije koje su joj potrebne da se ona pretvori u veliko stablo. Sve što joj treba ona ima. Ono malo sjeme je veliko stablo i sve što mu je potrebno da bude veliko stablo je zapisano u sjemenu. Vi kada se rodite imate sve znanje u sebi. Sve što Vam treba da ostvarite svoju životnu viziju je već u vama. Sve što vam treba da se pretvorite u....

Publika 1: U namještaj.

Publika: smijeh....

Ivan: Da se pretvorite u novac ☺. Šalim se, ali istina je da kada budete živjeli svoju životnu viziju i misiju tada će novac biti prirodna posljedica tog postojanja.

Što trebate? Trebate paziti na plodno tlo i treba vas se zaliti kišom. To je okolina, to su stvari kojima se bavite, o čemu razmišljate. Kada sam vas pitao što radite ovdje, mislio sam na to ŠTO RADITE OVDJE ZAPRAVO! Što je ta finalna vizija, jer kad nju znate onda ćete znati svaki korak koji morate napraviti da je postignete. U protivnom idete kao u magli, ne znate gdje tapkate i zašto idete tim putem.

Publika 1: Kao guske u magli.

Publika 2: Ako ne znaš gdje ideš sigurno ćeš doći tamo.

Ivan: Ima jedna izreka, kada pogodiš cilj promašio si sve ostalo. To je divna rečenica koju je kazao Krishnamurti. Veličina tog čovjeka je sadržana u njegovoj odluci da raspusti svjetsku organizaciju koju je osnovalo Teozofsko Društvo kako bi njega podržali i promovirali kao Svjetskog Učitelja. Raspustio je organizaciju stvorenu za njega i rekao da ne pripada ni jednoj nacionalnosti, religiji, rasi ili filozofiji. Nije želio sljedbenike i jedini mu je cilj bio da oslobodi ljude od svih kaveza i strahova. Zamislite da vođa neke crkve koja je posvećena njemu raspusti tu svoju crkvu i kaže ljudima: **Budite slobodni i tražite Istinu u sebi.** Eh sada, kada je kazao: «Kada pogodiš cilje promašio si sve ostalo,» moram priznati da me malo zbunio. Duhovni učitelji vole zbunjivati ljude.

Publika 1: Duhovni zbunitelji ☺.

Ivan: Ono što je htio reći, koji god cilj pogodiš u redu je. Ne možeš ne pogoditi cilj. Ne možeš se ne vratiti odakle si došao. Taj cilj je jedan od načina za provesti vrijeme. Koji god si cilj izabrao, bolje da provedeš vrijeme zabavljajući se ostvarujući taj cilj, nego se frustrirajući ostvarujući neki drugi koji ti nije toliko interesantan. Ovo vrijeme ide, ne možeš ga zaustaviti. Dani idu, sve brže. Ali ako imaš neku viziju, to te širi i osjećaš se dobro u vezi toga, uputi se u tom smijeru. Bolje nego ispunjavati nešto što te ne zadovoljava. Bitno je uživati u procesu dok dolaziš do cilja.

Fizika i kvantna fizika - manifestacije duhovnih principa

Nismo krivi što stvari vidimo kako ih vidimo. Vidimo ih takvima jer nas od malena uče da je tako sve postavljeno. Od kada je jabuka pala na glavu gospodina Newtona svašta se promijenilo u našem shvaćanju svijeta i razumijevanju fizike svemira, ali nisu se promijenili i naši životi. Naši stanovi, kuće i funkcioniranje je ostalo na razini Newtonove mehanike kretanje. Jedino što u našoj kući, u ovoj dvorani, nije Newtonovsko je struja i internet, a sve ostalo je. I to od kada je on objasnio kako se kreću planeti i kako sila teže funkcionira. On je to super objasnio u shvaćanu onoga vremena. Kako Sunce utječe na Zemlju, Zemlja na mjesec, kako mase objekata utječu jedne na druge, sve je to lijepo objašnjeno. Kako su objekti sastavljeni od atoma. Ova stolica je sastavljena od atoma. Evo zid i stolica izgledaju čvrsto, solidno, ali jesu li? Sve je prividno spojeno od nekakvih građevnih blokova.

Newtonov doprinos:

- *Osnovni građevni blokovi (atomi)*
- *Čvrsti objekti*
- *Mehanika*
- *Industrijalizacija*
- *Naši domovi*
- *Trodimenzionalni prostor i linearno vrijeme*

Nakon Newtona otkriva se nekakva sila koja djeluje na predmete unutar određenog polja, ali ne funkcionira po Newtonovima zakonima. Elektromagnetska sila. U mehanici ne možete objasniti kako funkcionira, ali ne možete poreći da postoji. Naravno, nove spoznaje nećemo tako lako ubaciti u svoje živote. Eto, postoji ta magnetna sila, ali nećemo je previše koristiti. Možemo lijepiti poruke na frižideru ili ju koristiti za kompas. Mi baš super praktično koristimo

magnetnu silu? Trebalo nam je toliko dugo da se sjetimo da možemo napraviti vlak koji ide bez trenja na magnetnu silu.

Teorija polja nam objašnjava da možemo biti pod utjecajem nečeg što se nalazi unutar određenog polja bez da smo povezani zakonima mehanike. Predosjećaji i dobre/loše vibracije dolaze tako što osjećamo ljude i pojave koje se pojavljuju našem energetskom polju.

Teorija polja:

- *Elektromagnetska pojava*
- *Utjecaji jedni na druge izvan fizičkog*
- *Predosjećaj*
- *Dobre i loše vibre*

Ne mora postojati sila teže da bi jedan predmet utjecao na drugi. Vi ste u polju drugih ljudi, a oni u Vašem. U polju ste planete, biljaka, životinja i sve utječe jedno na drugo samim prisustvom. Je li nas uče kako smo pod utjecajem polja u kojem se nalazimo, da smo pod utjecajem drugih ljudi koji se nalaze u našem okruženju, da jedni utječemo na druge samim prisustvom? Da, sigurno nas uče svaki dan. Nešto što je toliko osnovno i svaki znastvenik koji se bavi time to zna, ali je valjda pre oslobađajuće i pre nevidljivo da bi se sada o tome razgovaralo.

To se ne naglašava jer kada si ti slobodan čovjek onda manje ideš u shopping, manje si uplašen, manje ovisiš o tome što ti mediji govore, manje radiš što svi drugi žele, manje trošiš i zapravo postaješ smetnja. Postaješ nepotreban. Zamislite da smo svi slobodni? Sustav bi propao, a ljudi koji vode sustav ne žele da propadne. Slobodan čovjek je smetnja sustavu. Vi kao potrošači ste potrebni ovom društvu i sustav će učiniti sve da ostanete zatucani, da nemate pojma o istinama, nego da idete na posao koji ne volite i da kupujete svo smeće u

shopping cityju, da budete nesretni da još više kupujete. Kada ste sretni onda vam ništa ne treba. Kada ste nesretni trebaju vam čokolade, alkohol, masna hrana, velika plazna TV od 3m dijagonale. Tada kupujete da biste bili sretni.

Tako funkcionira društvo u kojem smo sada. Naše i razvijenija društva funkcioniraju tako, a neke zajednice koje mi nazivamo «primitivne» su bez toga i opstale su tisućama godina. Ne kažem da želim živjeti kao Aborijini, ali ne moramo trpiti i sve ovo što smo stvorili.

Imate dobre i loše vibracije. Uvijek ćete osjetiti kada uđete u neku prostoriju, restoran, kafić ili bolnicu. Sigurno odmah osjetite energiju i vibraciju tog prostora. Kada mi je sestra rodila sina otišli smo je posjetiti u staru zgradu u kojoj je bilo smješteno splitsko rodilište. Energija i vibracije koje su vladale tim rodilištem proizvele su u meni nekakav primitivni poriv da se ta zgrada treba srazmjeriti sa zemljom. Ono je bio kriminal. Mali nećak je morao biti 2 tjedna u inkubatoru, a mi smo ga mogli gledati s nekog balkona na 5 katu gdje sestre podignu rolete, a one kao da rade s komadima mesa, a ne sa živim bićima. Gledano na prvi pogled može se reći da je sa tim prostorom sve uredno i sanitarno ispravno, ali svi su znali da energija nije dobra. Svima bi došla mučnina biti tamo. Zašto zenamarujemo osnovne poruke koje primamo putem svoje intuicije i osjećaja?

Sljedeće u nizu otkrića bi bila teorija relativnosti kojom vidimo da je sve relativno ili u odnosu na nešto drugo. Ova teorija definira pojam prostor-vrijeme koji nisu odvojeni jedno od drugog. Vrijeme se definira kao kretanje kroz prostor, odnosno jedinica nečeg koliko prođe dok se krećeš kroz prostor. Vrijeme postoji samo unutar prostora. Gdje nema prostora nema ni vremena. Teorija relativnosti nosi to

ime jer je relativno koliko je vremena prošlo i relativno je koliko je nešto brzo ili sporo. Kada stojite na peronu i vlak prolazi brzinom 50 km na sat, taj se vlak u odnosu na Vas kreće brzinom od 50 km na sat, ali i Vi se putnicima u vlaku u odnosu na njih krećete 50 km na sat. Ako uzmemo da u tom trenutku također dolazi drugi vlak iz suprotnog smijera koji se također kreće brzinom 50 km na sat onda putnici u ta dva vlaka jedni drugima prolaze brzinom od 100 km na sat. Dakle, u odnosu na ljude na peronu oni se kreću 50 km na sat, ali u odnosu na putnike u drugom vlaku kreću se brzinom od 100 km sat. To je relativnost. Relativno je u odnosu odakle gledaš. Einstein je to divno objasnio: Kada staviš ruku na koljeno lijepe djevojke i gledaš je oči onda 5 minuta izgleda kao sekunda, a kada staviš ruku na užarenu ploču onda sekunda izgleda kao 5 minuta.

Prihvatite da je sve u odnosu na Vas. Vi ste centar svijeta i sve je u Vašem svijetu u odnosu na Vas. U mom svijetu je sve u odnosu na mene. Kada sjedite na satu kemije koju ne volite tada 45 minuta nikako da prođe, a kada sjedite na satu kemije koju obožavate onda vrijeme proleti dok ste rekli keks.

Teorija relativnosti:

- *Prostor-vrijeme*
- *Nelinearno vrijeme (osjećaj prije događaja)*
- *Minuta ili sat?*
- *Američki domoroci: sada i sve drugo vrijeme*
- *Dualnost i međupovezanost*

Ako je sve realtivno, stvarno je potpuno suludo da neprestano tražimo apsolutne stvari i istine u pojavnom svijetu oko nas. Ulaskom dublje u samu strukturu atoma otkriva se da atomi nisu nikakvi čvrsti građevinski blokovi ili objekti, već događaji u prostoru i vremenu. Cijeli čvrsti svijet

na koji se toliko oslanjamo, nije ništa drugo nego ples i neprestana vibracija atoma koji nisu ništa drugo nego događaji u određenom trenutku na određenom mjestu.

Elektron koji se nalazi u polju oko jezgre atoma nije tamo u nekakvoj orbiti kao planeti oko sunca. Elektron ulazi u postojanje i nestaje iz postojanja nekih 20.000 puta dok ste trepnuli. Što je vibracija niža to su objekti prividno čvršći. Ono što je fantastično u cijeloj fizici stvorenog svijeta je da se razbijanje atoma na sve manje čestice došlo do toga da je sve stvoreno od jedne te iste stvari, baš sve. Na najdubljoj fizičkoj razini, sve je jedno, a granice duha i materije nestaju. Sve je energija, sva materija je ujedno i energija baš kako je Einstein i pokazao u svojoj formuli o odnosu mase i energije.

Spomenuo bih neka otkrića koja su došla nakon teorije relativnosti, a prvenstveno *nadsvjetlosnu povezanost*. Vjerovalo se da nema ničeg bržeg od svjetlosti. Svjetlost putuje oko 300.000 km u sekundi. Zatim su spoznali da ima nešto brže od svjetlosti, a to je misao. Misao je instantna i ne prođe niti jedan trenutak vremena od kada se misao stvori do kad je prisutna u svakom dijelu svemira. Svjetlosti treba vrijeme da prođe s jednog kraja svemira na drugi, a misao ne treba vrijeme već je prisutna svuda onog trena kada ste je pomislili. Misao je nešto najbrže.

Jedna grupa znanstvenika je istraživala majmune na 2 osamljena otoka u oceanu. Na jedan otok su pustili majmune da žive bez prisustva ljudi, na svoj uobičajen način. Na drugi otok su stavili majmune i učili ih kako jesti sa žlicom. Kada su majmuni na ovom otoku naučili jesti sa žlicom onda su također majmuni na prvom otoku počeli jesti sa žlicom. Bića su povezana. Svi smo povezani. To umjetnici i izumitelji najbolje znaju. Često se dogodi da umjetnik, znanstvenik ili izumitelj radi na nekom novom djelu ili projektu i kada ga

završi dozna da je dva dan prije jedan drugi umjetnik ili izumitelj javnosti predstavio isto to na drugom kraju svijeta.

Pošto smo povezani, sve što stvaramo izlazi iz nas kao vibracija i kao informacija te dopire do drugih ljudi koji imaju isto zanimanje ili su na istoj frekvenciji razmišljanja. Umjetnici znaju stvoriti dva ista djela na dva kraja svijeta bez da su se ikada vidjeli. Znam to iz osobnog iskustva jer se bavim umjetničkim fotografijama. Obožavam arhitekturu, staklo i čelik te oblike i refleksije koje se dobiju promatrajući građevine. Jednom sam otišao u Madrid na odmor i u jednom muzeju suvremene umjetnosti vidio izložbu fotografija koje su stilom bile identične mojim fotografijama. Osjećao sam da mi je taj umjetnik ukrao ideju jer je fotografirao suvremene stanice podzemne željeznice, a baš sam planirao da mi to bude nova serija fotografija. U tom trenutku čovjek izgubi volju jer zašto raditi kada je već to netko napravio i izložio da svi vide 😊. Vidio sam na osobnoj koži koliko smo povezani i koliko šaljemo i primamo informacije neprestano.

Isto tako se možete ukopčati u božansku svijest i primiti informacije o tome kuda usmjeravati svoj život da dobijete najljepše rezultate. Samo svoju frekvenciju i vibraciju treba energetskim tehnikama izdizati na razinu na kojoj se spaja s visokim frekvencijama čiste svijesti koja je neopterećena emotivnim i mentalnim blokadama, predrasudama i prošlim iskustvima.

Stvaralački zakoni

Svemir funkcionira po određenim zakonitostima koje bi trebalo poznavati ako želite biti kvalitetan sukreator stvarnosti. Svemir ovako funkcionira, htjeli Vi to ili ne.

- MISAO JE STVARALAČKA
- STRAH PRIVLAČI SEBI SLIČNA ISKUSTVA
- NEMA NIČEG DRUGOG OSIM LJUBAVI

Misao je stvaralačka

Misao stvara realnost oko Vas. Misao je temelj za ostvarenje bilo čega jer prvo imate ideju ili zamisao koju onda razrađujete dok ne dovedete nešto u fizičko postojanje. Misao je prvi korak stvaranja.

Kada nešto pomislite to se stvori u astralnom i eteričnom dijelu svemira. Nije nužno da će se ta ideja materijalizirati, ali ona će postojati ne nekoj finoj nevidljivoj razini postojanja. Ako Vam je ta ideja zanimljiva onda ćete početi provoditi vrijeme maštajući o njoj, definirajući njen oblik i izgled, boju i svrhu. Zatim počnete preneti ideju na papir i dijeliti je s drugim ljudima.

Što ste usredotočeniji na tu ideju i što više radite na njenom ostvarenju ona se materijalizira kao predmet. Pošto je sve energija, tepih, zid, boca ili stol, tako se energija Vaše ideje pretvori u materijaliziranu energiju u određenom opipljivom obliku. Energija nikada ne nestane nego samo mijenja oblik. Što ste usredotočeniji na ideju to su veće šanse da će se ona ostvariti, odnosno opredmetiti.

Ono što mi kao ljudi radimo je da imamo puno misli. A svemir je kao mašina koja služi da bi naše misli materijalizirala u našem životu, bilo kao iskustvo ili predmete. Svemir nema drugi zadatak nego da naše misli i namjere ostvaruje u našim životima.

Mi se tim zakonom svemira koristimo svakodnevno, ali nesvjesno. Kao budale razmišljamo o svemu i svaćemu. Imamo tisuće zbrkanih misli tokom dana i neprestano jedan poništava drugu.

Zamislite da ste sada diplomirali sa fakulteta i razmišljate što ćete sada u životu. Odlučite ići na putovanje oko svijeta i svemir pokreće cijelu svoju silu da Vam ostvari tu zamisao. Ako ste stvarno usredotočeni na to, svemir će jako brzo stvoriti okolnosti da se to ostvari. Međutim, nakon što se pokrene sila svemira da ostvari tu ideju, Vi se predomislite i odlučite ipak pronaći posao jer je to nekako bolje i roditelji se neće ljediti. Toj zakotrljanoj sili treba vrijeme da se zaustavi i pokrene se u novom smjeru ostvarenja nove ideje. I taman kada se maksimalno usmjerila na ostvarenje nove ideje Vi se opet predomislite i odlučite se pak zaljubiti i zabavljati dok ste još mladi. Što se dogodi? Energija je raspršena na sve strane. Niti ste otišli na put oko svijeta, niti ste našli posao niti ste se zaljubili. Odustajući na pola puta i raspršujući energiju svemira na sve strane dovodite se u stanje da ste bezuspješni, što ne znači da ste neuspješni. Vi ste i te kako uspješni, u postizanju ničeg. Ako Vam je namjera raspršavati energiju na sve strane onda ste poprilično uspješni u tome i ovo je prava stvar za činiti. Za fokus dobijete 0 bodova, za raspršenost 100 bodova.

Ovo ne znači da se nemate pravo predomisliti. Smijete se predomisliti, ali ne smijete besciljno vrludati, trošeći svoju energiju i ono što ti je darovano. Zašto uludo bacati energiju,

znanje i vrijeme koje imaš na raspolaganju? I onda se pitate zašto niste ništa uspjeli u životu. Možda niste uspjeli jer niste ništa doveli do kraja! Barem jednom u životu napravite nešto do kraja.

Vratimo se na misao. Misao stvara što god je temelj te misli, a svemir ne sudi. Svemir nije tu da Vas sudio već da stvori Vaše zamisli. Misao je visoka vibracija koja se ne vidi, a što ste fokusiraniji to se njena vibracija snižava dok se ne pojavi u materijalnom svijetu kao predmet. Već sam spomenuo da sve vibrira i da ništa nije fiksno ili čvrsto. Zid koji drži ovu zgradu izgleda statično i čvrsto, ali zapravo nije. On vibrira toliko brzo da ne vidimo taj pokret, ali svi elektroni atoma koji sačinjavaju ovaj zid neprestano nestaju i pojavljuju se, srećom toliko brzo da izgleda kao da su cijelo vrijeme tu.

Fizičari su putem eksperimenata vidjeli da misao utječe i na atome, odnosno elektrone, koji čine sve vidljivo i nevidljivo oko nas. Zapravo, ništa nije neuvjetovano promatračem, a misao i namjera koju promatrač ima utječe na pojavni svijet oko njega. Fizičari su istraživali svojstva elektrona i ispaljivali su ih iz jednog uređaja da vide kako se kreću. U našem makro pojavnom svijetu, nešto se može kretati ili kao čestica u nekakvoj liniji ili kao val, ali ne može imati i svojstva vala i svojstva čestice. Šokantno otkriće je bilo kada su vidjeli da se elektron ponaša kao čestica kada ga se promatra kao česticu, a ponaša se kao val kada ga se promatra kao val. Elektron je pod utjecajem promatrača, a njegova svojstva ovise o mislima promatrača.

Ako imamo sposobnost utjecati na osnovne čestice koje čine naš pojavni svijet kako ikada možemo pomisliti da nemamo utjecaj na sve što se događa oko nas?

Sve što pomislite utječe na sve oko Vas. Vaša misao utječe na molekule vode u Vašem tijelu. Mislimo svakakvo smeće i pitamo se zašto nam se događaju negativne stvari. Primijenite ovaj princip stvaranja mislima na sve što radite.

Pobrinite se da mislite samo ono što planirate iskusiti i materijalizirati u svom životu.

Kada svjesno počnete kreirati svoju stvarnost biti ćete puno uspješniji nego dok to radite nesvjesno. Također budite svjesni da niste sami i da drugi ljudi također kreiraju stvarnost oko Vas. Svi mi kolektivno stvaramo svijet koji vidimo i koji doživljavamo. Bitno je samo da svaki od nas odrađuje svoju ulogu na najkvalitetniji mogući način. Nisu problem kriminalci koji krađu i uništavaju. Oni rade svoj posao zbog kojeg su se rodili. Problem su oni koji bi ih trebali sprječavati, a ne rade svoj posao. Nikada nije problem u čovjeku koji radi nešto negativno, već u društvu koje ga je stvorilo i drugima koji ne čine ništa da ga zaustave.

Osim same misli, snaga koja stoji iza nje je namjera koju stavljate u misao. Namjera je prava snaga. Pogledajte Isusa Krista koji je hodao po vodi, pretvarao vodu i vinu i dizao ljude iz mrtvih. Njegova tajna je jednostavna. On pomisli da će to napraviti i onda to napravi, bez sumnje, bez dvojbe i bez ustručavanja. Da je i na trenutak posumnjao u hodanje po vodi propao bi u vodu. Samo je krenuo bez razmišljanja da on to ne može napraviti. Samo je krenuo bez sumnje. Kasnije je objasnio da nema gradacije u čudu. Nije nešto lakše ili teže za napraviti. Jednako je lagano hodati po vodi, pomaknuti mislima čašu na stolu ili pomaknuti brdo. Kada to možete onda možete, nema tada teže ili lakše.

Zašto ja ne mogu raditi te stvari koje je on radio? Zato što sumnjam da mogu. Još ne mogu vjerovati da mogu. Znam da

sumnjam jer se moram uvjeravati. A dok god se uvjeravam znači da sumnjam.

Postoje situacije u životu kada sam jednostavno krenuo bez sumnje i bez premišljanja i postigao stvari s lakoćom. Onog trena kada bih se zapitao mogu li nešto uspjeti poslao bih poruku svemiru da očitno ne mogu. Jer da mogu onda se ne bih pitao. Sumnja ubija Vašu mogućnost postizanja cilja. Bezuvjetno povjerenje u drugu ruku daje garantirano ostvarenje zamisli.

Kada sumnjate u sebe tada ubijate svoje samopouzdanje i kreativne alate koji si Vam dani.

Ako je misao ta koja stvara, zašto onda drugi zakon kaže da strah privlači sebi slična iskustva?

Strah privlači sebi slična iskustva

Strah privlači sebi slična iskustva jer je strah toliko snažan energetski impuls koji u nama odmah stvara kemijsku reakciju i osjećaj doživljaja tog iskustva, a osjećaji su gorivo života. Energetski izboji straha su toliko snažni da bi kao magnet privukli upravo to čega se bojimo, ako bi se ti izboji dovoljno dugo nastavili.

Kada bismo s istom snagom imali energetski izboj ili impuls vezano za nešto pozitivno onda bismo na isti način kao magneti privukli upravo to pozitivno. Kada ste zaljubljeni također snažno vibrirate i onda privlačite sebi ljude kao magnet. Stvaranje tog osjećaja i vibracije je ključ stvaranja.

Potrebno je naučiti s istom snagom vibrirati na pozitivne misli kao što snažno vibriramo na strah.

Upravo zato je nemoguće prevariti svemir. Možete uzeti jedan od alata iz *Tajne* i govoriti na glas kako ste zahvalni na velikoj kući i na milijun eura. Možete dovijeka govoriti da ste zahvalni, ali ako iznutra ne osjećate da je to istina onda se ništa neće dogoditi, baš ništa. Nedostatak osjećaja stvara nedostatak iskustva.

Ako ste ikada letjeli u snu vjerojatno se sjećate osjećaja vezanog za letenje. Taj osjećaj je ono što Vam može dovesti iskustvo letenja i u budnom stanju. Ako osjećaj iz sna možete prizvati u budno stanje to će Vam služiti kao dugme za upaliti fizičko iskustvo i njegovo ostvarenje.

Efikasniji način za prevladavanje trenutnih nedostataka je izražavanje namjere. Kažite si što namjeravate postići i u kojem roku, a onda se ne mislite kako ćete. Kako prepustite svemiru.

Osjećaj zahvalnosti jeste dugme na koje palimo svemir da manifestira našu zamisao, ali ponavljam da taj osjećaj mora biti iskren i bez sumnje. Kada iskreno i bez sumnje osjetite zahvalnost što se voda pretvorila u vino onda će se to i dogoditi, bez iznimke.

Publika: Kako da ne sumnjam?

Ivan: Ja sam ti krivi čovjek za to pitati ☺. Mogu samo kazati da ne sumnjam kada krenem i ne zaustavljam se pitati se je li ovo dobro ili ne. Kada se zaigram kao dijete, tada ne sumnjam. Kada se ponašam kao odrasla osoba koja sve kalkulira tada sumnjam i tada ne funkcionira.

Samo ljubav postoji

Sada bih se usredotočio na istinu: SAMO LJUBAV POSTOJI. Pod ljubav ne mislim na romantičnu vezanost između dvoje ljudi niti na neki holivudski prikaz te već po malo izlizane riječi i mislim da je žalosno što smo riječ koja označava "ono što jesmo" iscrpili do razine da je izgubila svoje značenje.

Vjerujete li mi kada Vam kažem da mržnja ne postoji? Kao ni strah, nemir, ljutnja, zavist, pohlepa i nasilje. Ništa od toga ne postoji. Pokušate li, možete mi dokazivati primjerima iz života kako vi sve to vidite i kako sve to postoji u svijetu oko nas i u nama samima, ali ja ću Vam i dalje odgovoriti kako sve to ne postoji. Negativno ne postoji. Postoji samo pozitivno. Negativno možete osjetiti, ali to nije kvaliteta koja postoji.

Vjerujete li mi da mrak ne postoji? Uistinu, mrak možete doživjeti i osjetiti, ali on ne postoji. Mrak se ne može upaliti ili proizvesti. Isto vrijedi i za hladnoću. Možete ju doživjeti i osjetiti, ali ona ne postoji.

Kako se definira hladnoća? Jezikom fizičara, hladnoća je odsustvo topline. Toplina postoji, hladnoća ne postoji. Hladnoća ima svoju granicu (-273 C), ali toplina nema granicu, barem ne lako shvatljivu ljudskom umu jer se izražava u milijunima celzija. Kako se definira mrak? Mrak je odsustvo svjetla. Svjetlo postoji, ali mrak ne postoji.

Sada primjenite to na mržnju, strah, zavist, ljubomoru, nasilje i drugo. Kako se definira strah? Što je zapravo suprotnost ljubavi? Strah je odsustvo ljubavi. Strah ne postoji, ljubav postoji. Pošto samo pozitivno postoji onda je LJUBAV JEDINO ŠTO POSTOJI. Sve ostalo ne postoji, sve ostalo je samo rezultat odsustva pozitivne kvalitete.

Razmislite o tome kako reagirate na tuđu mržnju, ljubomoru, strah, zavist i ljutnju. Je li uzvraćate mržnjom, ljutnjom, ljubomorom i nemirom?

Što činite kada je mrak? Je li ga napadate s još mraka? Borite li se protiv mraka u svojoj kući ili jednostavno jednim laganim pokretom ruke UPALITE SVIJETLO? Što činite kada Vam je hladno? Borite li se protiv hladnoće dodavajući hladnoću ili jednostavno upalite peć ili grijalicu?

Dakle, što činite kada ste okruženi negativnošću, ljutnjom i mržnjom? Odgovarate li istom negativnošću? Vjerovali ili ne, potrebno je upaliti svjetlo, upaliti peć, upaliti ljubav i razumijevanje.

Upalite ljubav i strah će nestati. Ovo je metafizika svih učenja kroz tisućljeća. I ne budite glupi i naivni. Određene situacije zahtjevaju našu čvrstoću i ustrajnost i neodstupanje. Kamen je čvrst, ali ne mora biti hladan. Ljubav ne znači popustljivost, odstupanje od svojih uvjerenja i podilaženje drugima. Ljubav znači djelovati u skladu sa svojom ispravnosti i svojom dužnosti. Vatra gori jer je njena "dužnost" da gori. Vatra ne pita je li gori nečija kuća ili gore drva za ogrijev. Kiša pada i ne pita je li zalijeva korov ili žitna polja. Sunce sija i ne pita grije li pustinju ili tropske plaže. Što je vaša dužnost? Djelujete li s ljubavlju i u skladu sa svojom "svrhom"?

Na kraju Vam još samo želim reći da ste nešto puno više nego što možete zamisliti da jeste. Otkrijte veličanstveno biće koje jeste.